

ARBEJDERBLADET

AALBORG UNIVERSITETSCENTER

Nr.5. 1973 4.ÅRG. PRIS 1 KR.

DEN NYE FORSVARSORDNING:

Social fascisterne styrker volds - magten

Engelske soldater i Nordirland.

Det er den slags professionelle svende regeringen Jørgensen ønsker sig.

Efter oktober 1973 kan de nye værnepligtige glæde sig til en gradvis ned-sættelse af værnepligten til 9 mdr. Socialdemokratiet har udnyttet den uvilje som findes udbredt i arbejderklassen mod at gøre tjeneste i borgerskabets forsvar, til at fremme dets interesser. Socialdemokratiet fremstiller loven som en reform - som en direkte forbedring af arbejderklassens forhold. Nu skal klassens unge mænd jo kun spille 9 mdr. af deres liv. Men som altid med socialfascisternes "reformer" stikker der noget under stolen, som tjener borgerskabet. "Reformen" er simpelthen et bestillingsarbejde for borgerskabet. Lad os derfor se på, hvad der gemmer sig bag denne "reform".

I folketingsåret 71-72 fremsatte forsvarsminister Kjeld Olesen på hele borgerskabets vegne en lov om ændring af forsvarrets organisation mm. Loven vedtoges i folketinget i april 1973.

I socialdemokratiets betænkning til lovforslaget hedder det bl.a.:

"Loven om ændring af forsvarrets organisation mm. har til formål at få skabt et forsvar, der er i pagt med den tekniske og politiske udvikling (vor understregning. AB). Forslaget er et udtryk for ønsket om at tilvejebringe og opretholde et forsvar, der indenfor de grænser, samfundsøkonomien og hensynet til vigtige samfundsopgaver stiller - bedst muligt udnytter alle ressourcerne. Ved et større antal frivillige (læs: lejesoldater, AB) og en mere målrettet uddannelse af de værnepligtige skabes der forudsætning for den foreslåede nedsættelse af tjenestetiden".

Lovens indhold

Hvad indeholder loven da? Bortset fra de 9 mdr. værnepligt, så betyder loven en omfattende og dybtgående rationalisering og effektivisering af mili-

tæret. Der har hidtil været et altfor stort spild af ressourcer, økonomiske og mandskabsmæssige. Selv med et uændret forsvarsbudget ville loven betyde en væsentlig styrkelse af militæret.

Men forsvarrets budget skal stige - fra 3.195 milliarder kroner i år til 3.400 milliarder i 1976. (beløbet pristalsreguleres ud fra 1972-pristallet). Dvs. en øgning med ca. 70 millioner kroner årligt i 1972- penge. Inflationen taget i betragtning bliver det altså et væsentligt større beløb.

Endelig betyder loven at dækningsstyrken (den stående mobile hær) bibeholdes på 13.000 mand som nu. Men af disse bliver de professionelle soldaters andel mere end fordoblet - fra 3.800 til 8.500 mand. Og dertil kommer en styrkelse af lokalforsvaret (den faste bemanning af kaserner, forter mm.) med 5000 til ialt 24.000 mand.

Der er betydelige følgevirkninger af denne lov. Således læser man i betænkningen, at regeringen for fremtiden må forelægge ansøgninger om materiale-anskaffelser for finansudvalget i god tid "for i bedst mulig udstrækning at kunne varetage dansk industris interesser i forbindelse med anskaffelsessagerne."

Profitten er høj i våbenbranchen, og socialfascisterne bakker i betænkningen naturligt nok kraftigt op om den fortsatte monopolisering.

Men der findes også i betænkningen videre overvejelser om, hvilken indflydelse en stående hvervet hær får på "samfundsøkonomien". Med den nuværende fordeling af hvervet og værnepligtigt personel betyder bindingen af arbejdskraft i det uproduktive militær et samlet produktionsstab på 72 millioner kroner årligt. Med overgangen til en hær, hvor en større del er professionelle, ligger der altså godt

72 millioner i øget produktion og venter på "det frie initiativ".

Alt i alt er det en god lov for "samfundet", og betænkningen konkluderer da også: "... at det for samfundet (læs: kapitalisterne! AB) som helhed vil være en økonomisk fordel i størst muligt udstrækning at gå over til anvendelsen af frivilligt personel." - Det vil selvfølgelig betyde øgede skatter, idet forsvarret jo hidtil i høj grad har været finansieret gennem de værnepligtiges ubetalte arbejde. Med de hvervedes "sold" øges statens udgifter. Byrderne vøltes over på arbejderklassens skuldre.

Lovens politiske betydning

Den vigtigste betydning af loven ligger dog på det politiske plan og ikke på det økonomiske.

Det er effektiviseringen af det voldsapparat, som beskytter den herskende klassens ejendomsret til produktionen, til arbejderens arbejde, som det drejer sig om. For hvad menes der med betænkningens ord om "at få skabt et forsvar, der er i pagt med den tekniske og politiske udvikling"?

Socialfascisterne hører til de mere frem-synede af borgerskabets politiske repræsentanter - de er fuldt klar over svaghederne i den hidtidige forsvarsordning. De socialdemokratiske officerer - dem er der efterhånden en del af - har længe bombarderet regering og parti med opfordringer om at gøre noget. Det er blandt disse officerer en udbredt opfattelse, at det "folkelige element" i forsvarret afgørende svækker dette. De kræver en hvervet hær - eller slet ingen! Den tekniske og politiske udvikling har gjort den gode gamle "soldaterfilms hær" af Jensen utidssvarende. En professionel hær er mere pålidelig til at forsvare borgerskabets interesser.

(Fortsættes side 2)

KAMPENE I CAMBODJA

USA blev tvunget til at stoppe sine terrorbombardementer, og tusindvis af partisaner er nu allerede inde i Pnom Penh. Deres vigtigste opgave er på nuværende tidspunkt politisk: gennem agitation og organisering forberede de befolkningen til at gøre oprør, på inderfra at støtte den indtagelse af Pnom Penh, som alle ved skal komme. Det er betegnende for den støtte som befrielsesstyrkerne har i befolkningen, at vestlige nyhedsbyro'er har rapporteret om agitationsflyveblade fra befrielsesstyrkerne som vandrer fra hånd til hånd. Imens går flyvemaskinerne i pendulfart til Paris, Bangkok og Hongkong, tungt lastet med rigmand og andre parasitter, og deres fruer, børn og bohaver. Røtterne forlader det synkende skib. Og kampviljen er på nulpunktet blandt Lon Nols soldater. De flygter til de befrielede områder, eller overgiver sig uden kamp. Men befrielsesstyrkerne giver sig god tid. De har initiativet. Nu gælder det først og fremmest om at forberede Pnom Penhs befolkning på det afgørende angreb. Den nuværende situation i Cambodja er en lysende triumf for folkekampen. Gyer for USA's frygtindgydende krigsmaskiner og u-mådelige økonomiske ressourcer har der stået et folk, bevæbnet med politisk bevidsthed, enhed og en ukuelig tro på sin fremtid. Det bliver folket der går af med sejren, og USA-imperialismen kommer til at luge ud af Indokina som en ved lund med huden mellem benene. Læs side 5 om deres sidste desperate forsøg på at bevare kontrollen i Sydostasien.

HOPE - SAGEN

Kærkommen anledning for pumperne til at tilsløre fagbevægelsens rolle

Dommen over DASF's formand i Hadsund, Willy Bartholomæussen, en dom for frihedsberøvelse i forbindelse med blokaden, og som straf en bøde på 1200 kr. fremstilles af den samlede fagbevægelse som et angreb på den "hårdt tilkæmpede aktionsret". Mange arbejdere fulgte opfordringerne fra de faglige repræsentanter til en hel eller halv dags strejke i protest mod dommen. Men mon ikke mange af os undrer sig over, at fagbevægelsen den ene dag, i samarbejde med arbejdsgiverne idømmer tusindvis af arbejdere strejkebøder og den næste kæmper for "aktionsretten"? Det gør vi i hvert fald på ARBEJDERBLADET, og vi mener heller ikke at arbejderens og fagpampens interesser falder sammen i denne sag.

Hope-sagen og de spørgsmål den rejser

Hope-sagen rejser en række spørgsmål: Hvorfor ser Thomas Nielsen, DASF-formanden Ejler Sønder og alle de øvrste

ledere i fagbevægelsen så velvilligt på aktionen mod Hope Computer? Det almindelige er jo at fagbyrokraterne fordømmer aktionerende arbejdere og er med til at idømme dem strejkebøder.

Hvorfor vægrede et multinationalt firma sig ved at lave overenskomst? Normalt har sådan et firma jo ikke spor imod at lukke fagforeningen ind, så arbejdskraften, og dermed udbytningen kan blive organiseret. Det ser vi jo på de store fabrikker landet over hvor ledelse og fagforening arbejder sammen om alt fra opkrævning af fagforeningskontingent til opretholdelsen af ro og orden.

Hvorfor har statsadvokaten i Ålborg ikke bare undladt at rejse tiltale?

Det er de spørgsmål vi vil besvare for at imødegå fagbyrokratiets forsøg på, i forbindelse med retssagen at fremstille fagbevægelsen som et redskab for arbejderklassen i forsvarret af dens levevilkår.

ARBEJDERBLADETS opfattelse er, at fagforeningerne forlængst er vristet ud af arbejderklassens hænder og ikke kan generobres. At fagbevægelsen er knyttet til den borgerlige statsmagt gennem alle de kapitalistiske love og fagretslige regler som gælder for arbejdsmarkedet, og således udgør en del af staten. Og at denne udvikling er et resultat af socialdemokratiets 75 år gamle kontrol over fagbevægelsen. (Se AB nr. 5/72 - Sådan blev lønkerne smedet.)

Fagpampernes militante aktion

Fabrikker, som regel mindre, med både fagligt organiserede og uorganiserede arbejdere, er en fin anledning for de faglige ledere til at fremstille sig som militante forsvarere af arbejderens interesser. Arbejdsvilkårene kan især på enkelte mindre virksomheder i et arbejdsløshedssområde som Hadsund-øgen være ringere end de overenskomster som

(fortsættes på bagsiden)

FREMAD MOD DET LENINISTISKE PARTI

Vejen til arbejderklassens revolutionære parti går over kamp og studier. Kamp mod "socialister", der vil spænde arbejderklassen for småborgerskabets vogn, og studier af, hvorledes Lenin skabte det ærerige bolsjevikiske parti.

Kampen mod det småborgerlige venstre blev behandlet side 2, i artiklen om Kritikken af MLE's program, og i Lenin-artiklen: Anmærkninger til Plekanov's 2. programudkast.

På side 6 bringer vi 1. del af en historisk beretning om Lenins kamp for partiet og desuden en presentation af det nye hefte i KAMPENS VEJ: Lenins ET BRÆNDENDE SPØRGSMAAL, som vender sig mod økonomismen og opportunismen.

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123510

Social-fascisterne

Fortsat fra side 1

Statens udvikling

Det er ingen tilfældighed at netop socialdemokratiet står fadder til denne "reform", som vil bevirke en væsentlig styrkelse af borgerskabets bevægning. Socialdemokratiet er et socialfascistisk parti - det er det parti, som mest effektivt varetager finanskapitalens interesser. Og det har i disse år gennemført en mængde "reformer", som på alle områder af samfundslivet har strammet borgerskabets greb om arbejderklassen. "moderniseringen" af statsapparatet har naturligt nok stået i centrum for disse bestræbelser: Klassesamarbejdet er blevet yderligere systematiseret i forskellige organer, nedsat af folkettingen hvor LO, staten og kapitalisterne i fællesskab prøver at styre økonomien. Det fagretslige system er blevet udbygget i en grad så det i realiteten er ulovligt at strejke, de korporative

agter centraliseres og effektiviseres, statens greb om massemedierne (radio/TV) strammes politisk, ligeså indenfor det sociale lovgivningsområde, skolerne og de højere læreanstalter (styringslov, forskning for kapitalen) osv. Altsammen "reformer" som socialdemokratiet gennemfører i arbejderklassens navn - vendt mod arbejderklassen. Oprustningen af voldsapparatet er dog vigtigst, for i sin yderste konsekvens bliver borgerskabets magt et spørgsmål om volds- magt. Det er også i denne sammenhæng man skal se politiets udbygning med "uro-patruljer" og det nyligt oprettede terroristkorps. Således er forsvarsforliget blot en del af et større hele.

Gennem denne statslige oprustning, denne ændring af staten til en socialfascistisk stat, skabes grundlaget for en fascistisk magtovertagelse, hvis socialfascisterne ikke kan magte opgaven: at holde arbejderklassen i skak.

FASCISME OG SOCIALFASCISME

Vi har modtaget en kritik af artiklen i sidste nr. af ARBEJDERBLADET: Socialdemokratiet, et social-fascistisk parti, som går ud på, at den er ensidig, fordi vi der kun beskæftiger os med lighederne mellem fascisme og socialfascisme. Vi vil give vore kritikere ret i, at artiklen led af en sådan ensidighed. Derfor vil vi her beskæftige os med følgende spørgsmål:

Hvordan er fascismen og socialfascismen opstået, hvad dækker begreberne, og hvordan skal arbejderklassen bekæmpe disse fjender?

Fascismen og socialfascismen opstår samtidig med, at kapitalismen vokser over i sit sidste og højeste stadium: imperialismen. Kapitalens jagt på profitter driver den til at underlægge sig hele jorden, men dermed vokser problemerne også for borgerskabet. Det får følgende store fjender:

- 1) Den revolutionære bevægelse blandt folkene i de undertrykte og udbyttede kolonier, der vil befri sig for imperialismens åg.
- 2) Den revolutionære arbejderbevægelse i dets eget land.
- 3) De andre, konkurrerende, imperialistiske blokke.
- 4) De socialistiske lande, der har fravristet imperialismen territorium, og som er lysende forbilleder for arbejderklassen i de imperialistiske lande og folket i de undertrykte nationer.

Borgerskabets stat skal altså nu løse to store opgaver: knuse den revolutionære arbejderbevægelse og føre den imperialistiske krig. Men hertil kræves en statsmagt, som er langt stærkere end den hjemmeheds demokratiske stat, som horte gjemmel under den "frie konkurrence" kapitalisme. Derfor opretter borgerskabet under imperialismen den fascistiske og den social-fascistiske stat.

Ligheder og forskelle

Foruden den traditionelle volds- magt har den fascistiske og den social-fascistiske stat en fælles grundpille: Korporativismen - det vil sige, det direkte statskontrollerede og statsdirigerede klassesamarbejde, der erstatter "kræfternes frie spil" i det borgerlige parlament. Det centrale eksempel er fagforeningerne. Disse blev i sin tid skabt af arbejderklassen i dens selvstændige kamp mod kapitalen. Men i den korporative stat er de blevet fravristet arbejderklassen og gjort til en del af statsmagten. Arbejderklassen berøver sine klasseorganisatio-

ner. Under fascismen sker dette ved åbenlys diktatur. Under socialfascismen sker det ved socialdemokratiets mangelrige bestræbelser, under dække af "reformer".

I den korporative stat er fagforeningerne blevet fravristet arbejderklassen og gjort til en del af statsmagten.

Den væsentligste forskel mellem den fascistiske og social-fascistiske stat er altså at under fascismen knuses den revolutionære arbejderbevægelse med vold, og landet mobiliseres til krig. Det fascistiske diktatur opstår, når den social-fascistiske stat ikke længere er i stand til at bevare "arbejdsfreden" og understøtte monopolkapitalens ekspansion.

Forskellig social basis

Men hvorfor er der disse forskelle mellem den fascistiske og den social-fascistiske stat? Fordi fascismen og socialfascismen har deres basis i forskellige lag og klasser.

Fascismen støtter sig på lag, der på grund af deres stilling i det monopolkapitalistiske samfund er lette at mobilisere til "reaktionære rumlerier". Den fascistiske bevægelse udvikles især i småborgerskabet og i de dårligst stillede dele af mellemlagene samt i pjaltproletariatet og i militæret. Men det er ikke her vi finder de fascistiske ledere. Dem finder vi især i et nyt mellemlag af opadstræbende teknikere og embedsmænd i det hurtigt voksende statslige og private byråkrati. Dette nye mellemlag er nemlig økonomisk afhængigt af den borgerlige stat.

Social-fascismen appellerer først og fremmest til arbejderklassen. Men det er ikke her vi skal finde dens ledere. Dem finder vi i det såkaldte arbejderbyråkrati, det større mellemlag af socialdemokratiske fagforenings- og partifunktionærer, der er knyttet tæt til statsmagten gennem et væld af kommunale og statslige udvalg, gennem alle slags "ben" og privilegier i det borgerlige samfund.

Borgerskabets dobbelttaktik: pisk og guleroden

På grund af disse forskelle i social basis optræder fascismen og social-fascismen på forskellig måde, når de fører borgerskabets klassekrig mod proletariatet.

Fascismen er en stadig kampberedt reaktionær stormtro. Dens opgave er at slå ned på den revolutionære arbejderbevægelse med vold og terror. Der eksisterer ingen fascistisk bevægelse i Danmark i dag, kun et helt ubetydeligt naziparti. Men de private vagtværn, der bliver oprettet af f. eks. forretningsfolk i disse år, er den spæde kime til sådanne fascistiske terrorbander.

Social-fascismen er alt for afhængig af sin anseelse i arbejderklassen til på samme måde at fungere som militant stødtro for reaktionen. Dens opgave er jo netop at holde arbejderklassen nede med "fredelige" midler.

På denne måde supplerer fascismen og social-fascismen hinanden som en ny udgave af borgerskabets ældgamle dobbelttaktik over for arbejderklassen. De supplerer hinanden som pisk og guleroden.

En svag og splittet arbejderklasse bliver lokket med guleroden. Socialfascisterne lover os guld og grønne skove under kapitalismen for at holde os borte fra den revolutionære vej, samtidig med at de ikke forsømmer nogen lejlighed til at hetze mod kommunisterne, i samme øjeblik disse er ved at vinde fodfæste i arbejderklassen.

En stærk og kampberedt arbejderklasse får derimod af den fascistiske pisk - som regel! For allerede i slutningen af 1800-tallet indså borgerskabet at det i visse situationer kan betale sig at være eftergivende, selv om arbejderklassen er velorganiseret. Det kan nemlig skabe grobund for opportunistiske i arbejderbevægelsen. Eksempel er de vesteuropæiske socialdemokratier omkring århundredes-skiftet.

fortsættes side 7

Kritik af MLE's platform:

MLE

DKP har fået en lillebror

MLE, Marxistisk Leninistisk enhedsforbund, er ca. halvandet år gammel. Organisationen startede som en udløber af slumstormerbevægelsen og eksisterede et stykke tid under navnet BO(ml) (Bollig-organisationen(marxist-leninist)). I vinter udsendte de et forslag til platform, som efter omarbejdning nu foreligger som "Platform for MLE".

ARBEJDERBLADET bringer her en kritik af nogle hovedpunkter i platformen, der viser, at MLE tilhører den småborgerlige socialisme. Hovedpunkterne er: sammenblandingen af arbejderklassens og småborgerskabets kamp, den "anti-imperialistiske" kamp, og en faktisk fornægtelse af proletariatets diktatur.

Det springer straks i øjnene, at MLE bruger et citat af Mao fra den antijapaniske krig til at vise, hvordan vi skal nå frem til socialismen i Danmark. Citatet, som indleder platformen, lyder:

"Et veldisciplineret parti væbnet med marxismens-leninismens teori, der bruger selvkritikkens metoder og er forberedt med folkets masser, en hær under ledelse af et sådant parti, en enhedsfront mellem alle revolutionære klasser og alle revolutionære grupper under ledelse af et sådant parti - det er de tre hovedvåben, hvormed vi har slået fjenden." (MLE's platform, side 3, MLE's understr.)

Denne opfattelse med flere revolutionære klasser og grupper overfører de direkte på danske forhold, idet de skriver:

"Men vigtigst er det at forstå, at den begyndende massebevægelse indeholder kimen til "en enhedsfront mellem alle revolutionære klasser og alle revolutionære grupper" (Mao i Danmark) (Platformen side 10)

Men meget snedigt undgår de direkte at nævne, hvilke disse flere revolutionære klasser og grupper er. I stedet bruger de betegnelsen "det arbejdende folk", som "består af arbejderklassen, det arbejdende småborgerskab og størstedelen af de undertrykte sociale grupper: hjemme- arbejdende kvinder, unge under uddannelse og pensionister" (side 17).

En sådan påstand, at der er flere revolutionære klasser i Danmark giver jo stof til eftertanke, for det er i direkte modstrid med Det kommunistiske Manifest, hvor der står:

"Af alle de klasser, som i dag står overfor bourgeoisiet, er det kun proletariatet, der er en virkelig revolutionær klasse..."

Mellemlagene, småfabrikanterne, de småhandlere, håndværkerne, bønderne, alle bekæmper de bourgeoisiet for at sikre deres eksistens som middelstand mod undergang. De er altså ikke revolutionære, men konservative. Ja, de er reaktionære, de søger at dreje historiens hjul tilbage. Hvis de endelig er revolutionære, så er de det med henblik på den overgang i proletariatets rækker, der forestår dem, så forsværer de ikke deres nuværende, men deres fremtidige interesser, så forlader de deres eget standpunkt for at stille sig på proletariatets" (Det kommunistiske Manifest side 25)

Men lad os se på, hvordan det så ud i Kina under den anti-japaniske krig i 1939.

Kina var et kolonialt, halvkolonialt og halvfeudalt land. Dels havde den japanske imperialismens besat de østlige områder, dels sad godsejerne på jorden, hvor de levede af at udbytte bønder og landarbejdere. Og desuden sad flere imperialistiske magter i praksis på hele landets industri og kontrollerede hele finansvæsenet. I deres tjeneste havde de den del af borgerskabet, som gik under betegnelsen "kompradorene". Endvidere samarbejdede de med størstedelen af godsejerklassen.

Disse forhold gjorde, at både bønderne og arbejderklassen var revolutionære klasser. Bønderne fordi de levede i et feudalt forhold til godsejerne, og arbejderne fordi de blev udbyttet af både godsejerne (som landarbejdere) og af imperialisterne og kompradorene i fabrikkerne. Og disse to revolutionære klasser kunne alliere sig med småborgerskabet i byerne og dele af det nationale borgerskab, fordi disse grupper også var undertrykt af imperialisterne og godsejerne.

I og med at verden var opdelt mellem de imperialistiske magter kunne det nationale borgerskab og småborgerskab ikke udvikle en selvstændig kapitalisme i Kina. Derfor var de også en antiimperialistisk kraft.

Mao gør selv opmærksom på, at denne form for revolution er speciel for koloniale lande i modsætning til imperialistiske nationer. Og han uddyber dette:

"Den ny-demokratiske revolution skiller sig også fra den socialistiske revolution derved, at den styrter imperialisternes, forradores og de reaktionæres væld i Kina, men ikke tillægger nogen del af den kapitalisme, som er i stand til at bidrage til den anti-imperialistiske, anti-feudale kamp" (Mao: Valde verk s. 315, vores understr.)

Revolutionen var national i kampen mod imperialisterne og demokratisk i kampen mod godsejerne, og kun en anti-kapitalistisk kamp for så vidt disse kapitalister direkte var kompradore, ellers ikke!

Men dette afskrækker ikke MLE. Fuldstændig mekanisk overfører de Mao Tsetungs analyse af Kina i 1939 til Danmark i 1973. Men hvorfor gør de det? Er det fordi de ikke kan læse indenad? Nej, det er for at dække over deres sande klasseinteresser - nemlig småborgerskabets. Hermed placerer de sig på den småborgerlige socialismes grund. Og vi vil nu vise, at MLE ikke er noget som helst andet end DKP's lillebror, trods MLE's fraser om at ville opbygge et nyt kommunistisk parti.

MLE-DKP samme mål: en antimonopolistisk stat

Hvis man taler om flere revolutionære klasser og grupper i Danmark, så må man nødvendigvis også betragte Danmark som et halvfeudalt eller halvkolonialt land, der skal gennemføre en ny-demokratisk revolution.

Og det er da også, hvad MLE i virkeligheden gør. De betragter indlemmelsen i EEC som et imperialistisk overgreb på den "nationale selvbestemmelsesret".

I platformen side 20 står der: "På baggrund af sit principielle grundlag støtter MLE ubetinget... kampen for Danmarks nationale selvbestemmelsesret imod alle imperialistiske angreb, såsom kampen mod EEC..."

Og målet for denne kamp er udmeldelse af EEC og genoprettelse af den "nationale selvbestemmelsesret". Først når man har gennemført en national demokratisk udvikling, står socialismen på dagsordenen.

Men MLE anerkender samtidig, at indlemmelsen i EEC var bestemt og dirigeret af den danske monopolkapital og dens magt over statsapparatet:

"Monopolkapitalens salg af Danmark har to formål: at befæste sin undertrykkelse af det arbejdende danske folk og at styrke sin stilling over for specielt den amerikanske og sovjetiske imperialismen" (side 11)

Og de anerkender også, at den herskende klasse altid sidder på statsmagten: "Staten er altså ligegyldigt hvilken

EEC-kampen og udviklingen af MLE's revisionisme sådan som den blandt andet kommer til udtryk i deres program, har på ny aktualiseret spørgsmålet om småborgerskabets rolle. Til belysning af dette spørgsmål bringer vi her følgende artikel af Lenin.

Mod ££ XI og XII har jeg en meget vigtig principiel indvending: disse paragrafer fremstiller forholdet mellem proletariatet og småproducenterne på en helt igennem fejlagtig og ensidig måde (for "de arbejdende og udbyttede masser" består netop af proletariatet og småproducenterne). De to paragraffer står i direkte strid med Det kommunistiske Manifest, Internationalens almenne retningslinier, og med majoriteten af de samtidige socialdemokratiske programmer. De lader døren stå åben for Narodniks, "kritiske", og alle slags småborgerlige fejltolkninger.

"...De arbejdende og udbyttede massers utilfredshed vokser" - Det er sandt, men det er absolut fejlagtigt at identificere proletariatets utilfredshed med småproducenterne, og sammenblende dem sådan, som det er gjort her. Småproducenterne utilfredshed skaber meget ofte (og må uundgåeligt hos dem eller hos en stor del af dem skabe) en stræben efter at forsvare deres eksistens som småejere, dvs. efter at forsvare grundvoldene for det herskende system, og til og med skruer historiens hjul tilbage.

"...Deres kamp og fremfor alt deres nærmeste repræsentant proletariatets kamp skærpes..."

Kampen skærpes også blandt småproducenterne. Men deres "kamp" retter sig meget ofte mod proletariatet, for i mange aspekter stilles småproducenterne interesser netop på grund af deres stilling i skarp modsætning til proletariatets. Alment sagt er proletariatet overhovedet ikke småborgerskabets "nærmeste repræsentant". Hvis det skal ske, bliver det først når småproducenterne indser, at deres undergang er uundgå-

Mao Tse Tung

"Marxister-leninister må nøje følge princippet om at anvende forskellige metoder til at løse forskellige modsætninger. Dogmatikerne følger ikke dette princip. De forstår ikke, at betingelserne er forskellige i forskellige typer af revolutioner og forstår heller ikke, at forskellige metoder bør anvendes for at løse forskellige modsætninger. Tværtimod hugger de noget, som de bilder sig ind er en uforanderlig formel, og de tillemper den vilkårligt overalt, hvilket fører til tilbageslag for revolutionen, eller laver et bedrøveligt sammensurium ud af det, som kun udføres godt.

(Oversat fra svensk, Mao Tse Tung, skrifter i urval, s. 89)

form den end antager et udtryk for den herskende classes interesser" (side 17)

En udmeldelse af EEC, vel at mærke ikke en formel men en reel udmeldelse, må altså nødvendigvis betyde en begrænsning af monopolenes magt i samfundet og især over statsmagten, en begrænsning foretaget af "det arbejdende folk". For så længe statsapparatet er i monopolenes hænder vil det søge at bevare tilknytningen til EEC gennem handelsaftaler, associationsordninger og meget andet.

Og hvad er dette mål andet, end hvad DKP stiller op som mål for kampen mod EEC og klassekampen i det hele taget:

"I videreførelsen af denne kamp kan der opnås en sådan ændring af styrkeforholdet klasserne imellem, at det arbejdende folk (!) kan sætte en ny demokratisk orden igennem, et antimonopolistisk demokrati, hvort en ny stat tjener folkets og ikke monopolenes interesse. Det kan (!) blive Danmarks vej til socialismen" (Land & Folk, tillæg 6/2 '73, side 2)

Nogen vil måske indvende, at MLE's politik skiller sig fra DKP's derved, at den er anti-imperialistisk i modsætning til DKP's, der er anti-monopolistisk.

Men at hævde det er bare at skille politiken fra økonomien. Monopolerne er det økonomiske grundlag for en imperialistisk politik. De to ting hænger uløseligt sammen.

fortsættes side 7

lig, når de opgiver "deres eget standpunkt for at stille sig på proletariatets". (Det kommunistiske Manifest). På den anden side sker det meget ofte, at antisemitisme og storgodsejerne, nationalisterne og narodnikerne, socialreformisterne og "Marx-kritikerne" er de nærmeste repræsentanter for de nuværende småproducenter, som endnu ikke har opgivet "sit eget standpunkt". Det er mindst af alt rigtigt at sætte lighedstegn mellem enhver slags skærpe (af klassekampen), særlig for øjeblikket, hvor småproducenterne "skærpede kamp" efterfølges af den "socialistiske Girondens" "skærpede kamp" mod "bjerget" (!).

"...Det internationale socialdemokrati står i spidsen for de arbejdende massers frigørelsesbevægelse..."

Overhovedet ikke. Det står i spidsen udelukkende for arbejderklassen, udelukkende i spidsen for arbejderklassens bevægelse, og hvis andre elementer forener sig med denne klasse, gør de det som individer og ikke som klasser. Og de går først fuldstændigt og absolut over når de "opgiver deres eget standpunkt".

"...Det (soc. dem.) organiserer deres kæmpende styrker..."

Igen forkert. Ingen steder organiserer socialdemokratiet småproducenterne "kæmpende styrker". Den formulering, som er valgt i udkastet, er desto mindre rigtig jo mere fremstillingen er begrænset til at gælde for et "udviklet" borgerligt samfund og jo mindre den sigter til Rusland.

Summa summarum: Udkastet taler i positive vendinger om småborgerskabets revolutionære ånd (hvis det "støtter" proletariatet beviser det så ikke, at det er revolutionært?) uden at nævne et eneste ord om dets konservatisme (og til og med reaktionære ånd). Dette er helt igennem ensidigt og fejlagtigt.

Social-chauvinisme

Social-chauvinisterne er socialister i ord. De taler om socialismen og arbejderklassens internationale solidaritet. Men i handling er de chauvinister (krigerisk nationalister).

Udtrykket social-chauvinister blev brugt af Lenin og bolsjevikkerne i tiden omkring 1. verdenskrigs udbrud til at betegne de partier i II Socialistiske Internationale, som stemte for krigsbetvillingerne, i de borgerlige parlamenter, som tog del i borgerskabets krigshet. De sendte millioner af arbejdere ud for at dræbe hinanden. Men ikke nok med det. Denne vildledning betød jo samtidig klassefred i det imperialistiske land. Hermed afledte de arbejderklassen fra erkendelsen af, at det eneste som kan gøre ende på al krig overhovedet, det er den socialistiske revolution. Social-chauvinisterne stillede sig fuldt og helt på borgerskabets side, og der har de stået fast lige siden. Social-chauvinisterne repræsenteredes nemlig af lederne i samtlige europæiske socialdemokratier. Det var navne som: Plechanov i Rusland, Renaudel i Frankrig, Hjalmer Branting i Sverige - og i Danmark: Stauning.

MLE's svenske søster-organisation SKP har taget konsekvensen af deres støtte til det væbnede islandske borgerskab. De har startet en landsindsamling under parolen: EN KANONBÅD TIL ISLAND. Vi lader hermed ideen gå videre til MLE's formand Peter Arctander.

Al snak om "en sag af interesse for alle islandere" og "national enhed" er løgnagtig borgerlig propaganda. Det islandske samfund er opdelt i klasser som ethvert andet kapitalistisk land, hvor borgerskabet hersker over produktionen (produktionsmidlerne), og arbejderklassen skaber alle værdierne og er tvunget til at sælge sin arbejdskraft til kapitalisterne. Kapitalisterne som har den afgørende magt over samfundsekonomin er netop dem, der sidder på finanskapitalen dvs. dem der styrer bankerne, monopolfirmaerne under SIS (Sammenlutningen af islandske kooperativer) og SH (Salgs- og distributionscenter for nedfrysningsskibe). Statsmagten er et redskab for disse kapitalister, som via tusind tråde dirigerer statsapparatet, herunder også bankerne. Det er disse herrer, som har monopol på hele Islands fiskeriindustri, og det er udelukkende dem, der har interesse i udvidelse af territorialgrænserne - fordi det er dem der sidder på skibene, nedfrysningsskibe, fabrikkene (i USA) og distributionsnettet.

Kernen i 50-sømilegrænse-sagen er den, at de islandske kapitalisters jagt efter maksimalprofitter er bestemmende for alle deres gerninger. Deres propagandatricks med, at det er et spørgsmål om en nations ret til at eksistere, mister sin betydning, når man kigger på følgende fakta:

- I året 1956-57 steg den islandske eksport fra 700 millioner is, kr. til 1.100 millioner. Dette skete for fiskerigrænsen blev udvidet i 1958.
- I perioden 1967-70 steg SIS og SH's eksport til USA fra 21.394 tons til 57.226 tons. Dette skete for fiskerigrænsen blev udvidet til 50 sømil.

Og det er ikke vanskeligt at se, hvor profitten fra denne vækst er havnet. I dag må arbejderklassen stadigvæk arbejde fra tidlig til sild for at tjene til livets ophold - det er ikke her profitten er havnet. Profitten går lige luk ned i kapitalistens store pung, og han bruger den til at sikre en endnu bedre udbytning. F. eks. kan

TORSKEKRIGEN VED ISLAND Striden om retten til rovfiskeri

vi nævne den store udvidelse af SH's fabrik i Pennsylvania (nu dækker fabrikken et område på ca. 20 kvadratkilometer) og at SIS's fabrik er udvidet til det tredobbelte siden dens grundlæggelse i 1966.

Udvidelsen af fiskerigrænsen, både i 1958 og 1972, er derfor kun en strid indenfor borgerskabet om endnu mere profit, og i et sådant race er der ingenting, der holder kapitalisterne tilbage, det viste "silde eventyret" alt om.

Det kapitalisterne kalder "den mest alvorlige sag af interesse for hele nationen" er derfor i realiteten kun et spørgsmål om interesse for kapitalisterne. Den islandske nations eksistens er ikke afhængig af, hvor stor deres profit er, det er kun borgerskabets eksistens som afhænger af profitten.

Flere fisk

Gudjon B. Olafson, direktør i SIS, sagde i et interview i Morgenbladet, den største avis på Island (Organ for Uafhængighedspartiet, et borgerligt, nationalistisk parti) d. 8. april, 1973:

"at betragtelige prisstigninger er fremkommet på fisk derovre (i USA, red.) siden begyndelsen af dette år... vores fangst er nu ynkærdig lille... så man kan godt sige, at produktionen ikke

holdt trit med efterspørgslen".

Og i sømandsbladet Vikingur siger han:

"Ud af hele fangsten fisker udlændinge de 40 %, hvorimod vi fisker 60 %. Ud af dette kan vi se, at vi behøver hele fangsten fra vores fiskepladser (Vikingur, nr. 11-12, 1973, redaktionsens understregning).

Det er tydeligt, hvem "vi" er - og "vi" er ikke tilfredse med sølle 60 %, nej, det skal være 100 %!

Og her er en aktiv kapitalist fra Folkealliancen (Det revisionistiske kommunistparti, indtager socialdemokratiets rolle):

"Den anden grund (til udvidelsen af fiskerigrænsen, red.) er islændingenes åbenlyse behov for at øge deres andel af den fangst, som hentes fra fiskepladserne rundt om i landet, det er nemlig en økonomisk nødvendighed" (Ludvig Josepsson, Fiskeriminister, i Nationens Vilje, organ for Folkealliancen, 15/7-72)

"Nu går man mere henimod at be- arbejde fiskene i fuldt udrustede fryseanlæg (alle ejet af SH og SIS, red.). Sådanne nedfrysningsskibe kræver, at der er råmateriale til rådighed hele året rundt. Og det skal helst være samme mængde og af samme kvalitet". --- "Seks mindre trawlere fra Vest Fjord vil helt sikkert garantere en stor stigning i nedfrysningsskibenes produktion derovre vest på". (Af samme person, i "Nationens Vilje, 8/4-73. Red. understregning.)

Disse citater fra Islands kapitalister og deres lakajer viser klart, at det ikke er et spørgsmål om Islands eksistens, men om borgerskabets eksistens og dets rovfiskeri.

Profitten bestemmer borgerskabets handlinger

Produktionen under det kapitalistiske samfund bliver ikke udnyttet med henblik på arbejderklassens behov. Nej, der bliver kun tale om et kapløb hos kapitalisterne efter deres maksimalprofitter, som bestemmer hele udviklingen. Således er det ikke bevarelse af fiskebestanden eller sikringen af arbejderne fremover for arbejderklassen, der bestemmer deres handlinger. Det er den umiddelbare interesse for borgerskabet, der får forsterket, og således er det også i spørgsmålet om fiskerigrænsen. De store "beskyttere af fiskebestanden" er i virkeligheden mest i at udrydde alle naturressourcer, som eksemplerne viser. Kapløbet om

maksimalprofit leder til anarki i produktionen og under sådanne forhold er enhver form for beskyttelse af naturen umulig.

Profitjagten er grunden til de islandske kapitalisters strid med engelske og tyske kapitalister. Vi lader Gudjon B. Olafsson fra SIS beskrive situationen:

"Vi hos SIS adskiller os fra søproducenter har haft vanskeligheder med at skaffe tilstrækkeligt råmateriale til forarbejdning i vores fabrik i USA... dette tvang os til at forhandle med et fiskeeksportfirma i Esbjerg... og meningen er, at vi sælger for dem på USA-markedet, fordi vi ellers ikke ville have nok til vort salgssystem derovre". (Free commerce magasin, nr. 3/73).

I konkurrencen på USA-markedet gælder det i høj grad om at være i stand til at sikre en konstant forsyning af fisk. Kapitalisterne, som ser deres profit i fare, søger efter profit hvorsomhelst. Men de islandske kapitalister fanger "kun" 60 % af hele fangsten omkring Islands kyst og de sidste 40 % er lige nøjagtig, hvad de behøver for at kunne sikre og øge deres profit. Torskekrigen starter!

Arbejderklassen betaler kapitalisternes krig med deres blod

"Torskekrigen" er en krig, der bliver kæmpet af hensyn til profitten fra den hensynsløse udnyttelse af fiskebestanden ved Islands kyster. Det er en krig mellem borgerskabet indbyrdes, mellem monopolerne dels under Unilever, dels under SH/SIS. Hvilken stilling skal arbejderklassen tage til en sådan krig? Hvad er en progressiv stillingtagen for arbejderklassen i denne sag?

I sit værk "Nationernes ret til selvbestemmelse" siger Lenin:

"Sejrrig kamp mod udbytning kræver, at proletariatet skal være fri for nationalisme og skal være absolut neutral, for at sige det på den måde, i den kamp om overherredømme, som foregår mellem borgerskabet i flere forskellige nationer. Hvis proletariatet i nogen som helst nation giver den mindste støtte til dets "eget" nationale borgerskabs privi-

forts. s. 4.

De danske social-chauvinister

Den såkaldte "Torskekrig" mellem Island og England i anledning af det islandske krav om en 50-sømiles grænse er stillet af. Vi behandler alligevel sagen, fordi vi mener, at den er af stor principiel betydning for arbejderklassen. Det drejer sig nemlig om hvilken stilling arbejderklassen i et land som Island skal tage i en sådan situation, hvor der er optræk til regulær krig med et andet land. Dette behandles udførligt i den ovenstående artikel, som vi har modtaget fra de islandske kammerater i KOMMUNISTISK SAMBAND (forbund) MARXISTER-LENINISTER.

Men sagen har så stor betydning for den danske arbejderklasse, fordi den afslørede, hvor langt ude i opportunistens sump, man skal finde de hjemlige orga-

nisationer, der kalder sig kommunistiske og siger, at de kæmper for socialismen og arbejderklassens sag. De to organisationer er Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) og Marxistisk-Leninistisk Enhedsforbund (MLE).

DKP's og MLE's stilling til torskekrigen

Hvilken stilling tog de to organisationer da til "torskekrigen"? De bakkede fuldt og helt op om det islandske borgerskabs krav om en 50-sømiles grænse. De gjorde det ved at udsprede den islandske monopolkapitals løgnagtige propaganda om, at det her drejede sig om, at 50-mils fiskerigrænsen var en nødvendighed for Islands eksistens.

Som følge heraf så de med velvillige øjne på at dele af den islandske arbejderklasse lod sig bedrage af monopolkapitalens propaganda til at slutte op i "færelandsforsvaret", og de opfordrede den danske arbejderklasse til at gøre det samme. Hermed afslørede de to organisationer klart, at de tilhører en gammel forræderisk retning inden for arbejderbevægelsen - socialchauvinismen - og vi tøver ikke et sekund med at anvende denne betegnelse på de to organisationers politik.

Uddrag fra V.I. Lenin: BEMÆRKNINGER TIL PLEKANOV'S 2. PROGRAMUDKAST

Vi kan (og må) i positive vendinger pege på småborgerskabets konservatisme. Og kun i betinget form bør vi pege på dets revolutionære ånd. Kun en sådan formulering er helt i overensstemmelse med hele indholdet i Marx' lære. F. eks. slår Det kommunistiske Manifest uforbeholdt fast, at "af de klasser som i vore dage står overfor borgerskabet, er kun proletariatet en virkelig revolutionær klasse... den lille fabrikant, håndværkeren, bonden... er altså ikke revolutionære, men konservative (Lenins understregning). Endog mere, de er reaktionære... Hvis de er revolutionære ("hvis"!), Lenins bemærkning), er det med tanken om deres forestående overgang til proletariatet... så forlader de deres eget standpunkt for at indtage proletariatets".

Kom ikke og sig, at forholdene på en afgørende måde har ændret sig i løbet af det halve århundrede, som er gået siden Det kommunistiske Manifest blev skrevet. Det er netop i dette aspekt ingen ting har forandret sig. Og teoretikerne har altid fast erkendt denne grund-sætning. (F. eks. tilbageviste Engels i 1894 det franske jordbrugsprogram ud fra netop dette standpunkt. Han slog uforbeholdt fast, at indtil det tidspunkt, hvor småbonden opgiver sit standpunkt, er han ikke på vor side. Hans plads er blandt antisemitterne, lad ham gå hele mollen igennem - og jo mere de borgerlige partier lurer ham, desto sikrere vil han gå over til os). Tilmeld byder historien på rigelig med fakta, som bekræfter denne teori, helt frem til det

seneste, helt frem til (vores kære venner, de herrer) "kritikerne".

Desuden mangler der henvisningen til proletariatets diktatur, som var med i det oprindelige udkast. Selv om dette er gjort utilsigtet, ved en overseelse, er det i hvert fald utvivlsomt sådan, at begrebet "diktatur" er uforeneligt med den positive erkendelse af støtte til proletariatet udefra. Hvis vi virkelig med bestemt vidste, at småborgerskabet kommer til at støtte proletariatet i gennemførelsen af dets, proletariatets, revolution, ville det være meningsløst at tale om "diktatur", for vi ville i så fald være garanteret en så overvældende majoritet, at vi ville klare os yderst godt uden et diktatur (som "kritikerne" vil få os til at tro). Erkendelsen af nødvendigheden af proletariatets diktatur er meget nært og uadskilleligt forbundet med Det kommunistiske Manifests teser om, at proletariatet alene er en virkelig revolutionær klasse. (I parentes bemærket - præcis hvor "ja-loux" Engels var over dette afsnit, ses klart ud fra følgende passus fra hans kritiske udkast til Erfurt-programmet: "Ruineringen af de brede masser", citerer Engels fra udkastet og bemærker: "I stedet for disse højtravende fraser, som lyder, som om vi skulle bekymre os over småborgerskabets og borgerskabets ruin (! !), vil jeg gerne udtale det faktum, at gennem ruineringen af middelstanden i byen og på landet - dvs. småborgerne og småbønderne - fordybes kløften mellem de besiddende

og de ejendomsløse".) (2) Nu vil man måske sige til mig, at modforlaget bestemt udtaler sig for småproducenteres konservatisme ("alle andre klasser i dagens samfund står for bevarelsen af det eksisterende økonomiske systems grundvold"). mens deres revolutionære egenskaber overhovedet ikke udtrykkes i betinget form.

Denne indvending er helt og holdent ugrundet. Småproducenteres betingede revolutionære egenskaber udtrykkes i modforlaget på den eneste måde, det kan udtrykkes, dvs. i form af en anklage mod kapitalismen. Småproducenteres betingede revolutionære egenskaber udtrykkes:

- 1) I ord om at han fordrives og ruineres af kapitalismen. Vi, proletariatet, anklager kapitalismen for, at den frembringer stordriftsproduktion gennem ruineringen af bonden. Således at den direkte slutning er, at hvis bonden står det uundgåelige i denne udvikling, vil han "opgive sit eget standpunkt og ikke vort".
- 2) Men ordene:

"Usikre leve- og ansættelsesforhold, udbytningens åg, og fornærelse af alle slags er blevet ikke kun proletariatets, men en skæbne, som rammer stadig større dele af den arbejdende befolkning".

Netop denne formulering udtrykker det forhold, at proletariatet repræsenterer hele den arbejdende befolkning, og desuden en repræsentation, hvormed vi måner (og driver) alle til at opgive deres

eget standpunkt og ikke vort, og ikke omvendt - vi opgiver ikke vort eget standpunkt, og vi blander ikke vor klassekamp sammen med alle slags vejrhans kamp.

Og ideen om repræsentation udtrykkes præcis på samme måde: 3) - med ordene om massernes fattigdom og forarmelse (masserne i almindelighed og ikke bare arbejderne).

Det er kun i denne form den revolutionære klassers parti kan udtrykke de andre klassers betingede revolutionære egenskaber, i den hensigt at fremlægge for dem sin opfattelse om deres forarmelse og måden at råde bod på denne forarmelse, og i dets krigserklæring mod kapitalismen, ved ikke blot at tale i sit eget navn, men på alle "de forarmede og udplyndrede" massers vegne. Følgelig må hver og en som accepterer denne lære forene sig med os. Det ville ganske enkelt være vanvittigt af os at bruge et specielt punkt i programmet til at forklare at hvis visse upålidelige elementer indtager vort standpunkt, så skulle de også være revolutionære! Det ville være den bedste måde at ødelægge tilliden til os på, netop blandt de halvhjerte - sådan som det nu er - mangler tillid til os. (3)

Noter:

- 1) Bjerget (la Montagne) og Gironden var navnet på to af borgerskabets politiske grupperinger under den borgerlige revolution i Frankrig ved slutningen af 1700-tallet. Bjerget - jakobinerne - kaldtes de mere beslutsomme repræsentanter for den revolutionære klasse på denne tid - borgerskabet - som var talsmand for absolutismens og feudalismens afskaffelse. I modsætning til jakobinerne svingede Gironden mellem revolution og konterrevolution, og indgik forhandlinger med monarkiet.

Lenin kaldte den opportunistiske retning indenfor socialdemokratiet for "den socialistiske Gironden", og de revolutionære socialdemokrater "proletariske jakobiner", "Bjerget".

(2) Erfurt-programmets udkast indeholdt følgende passus: "I denne kamp for frigørelse kæmper socialdemokratiet som fortrop (eller repræsentant), ikke kun for lønarbejderne, men for alle udbytter og undertrykte, for alle krav, i deer og forholdsregler som kan forbedre situationen for folket i almindelighed, og specielt arbejderklassen." Og Engels foreslog bestemt at denne passus skulle stryges, idet han sarkastisk spurgte: "Folket i almindelighed (hvad betyder det?).

Og i overensstemmelse med Engels's forslag blev denne passus helt og holdent fjernet. Afsnittet slår fast at "arbejdernes frigørelse må være arbejderklassens værk, for alle de andre klasser står for privatejet til produktionsmidlerne og har det fælles mål at bevare det nuværende samfunds grundvold" - under Engels's direkte indflydelse blev denne paragraf antaget i en skarpere form end i det oprindelige udkast.

(3) Jo større "hensyn" vi viser småproducenterne (f. eks. bonden) i den praktiske del af vort program, desto "strengere" må vi behandle disse upålidelige og personlighedssplittede sociale elementer i den teoretiske del af vort program, uden at ofre en flig af vort standpunkt. Hvis I nu, siger vi, antager dette vort standpunkt, kan I regne med ethvert slags "hensyn", men hvis I ikke gør det, bliv da ikke vrede på os! Under "diktaturet" vil vi sige om jer: det er meningsløst at pødsle med ord når der kræves vold....

(Skrevet februar/marts 1902. Fra samlede værker, engelsk udgave, bd. 6 side 49-53).

OPTRÆK TIL BORGERKRIG I CHILE

ALLENDE HAR VALGT SIDE

Den sidste månedstid har været helt afgørende for "marxisten" Allende. Han har nu endegyldigt valgt side i den borgerkrig som er under opsejling. Da hans teori om "fredelig overgang til socialismen" forhindrer ham i at mobilisere arbejderne og bønderne til væbnet kamp mod imperialismen og de reaktionære kræfter, har han i stedet måttet bejle til de kræfter indenfor militæret, som hidtil har støttet hans "socialistiske eksperiment". Han ville have dem til at "garantere forfatningen" og forhindre et højreorienteret statskup. Men de kredse i Chile som USA-imperialismen støtter sig på har været i offensiven. De har, først og fremmest ved den store vognmandsstrejke, men også ved manøvrer i parlamentet og ved al mulig anden form for sabotage, fremtvunget to regeringsomdannelser i løbet af en måned. Den sidste resulterede i at Allendes nære ven og medarbejder gennem lang tid, den nationalt-sindede general Prats, måtte træde ud af regeringen. De kredse i militæret, der støtter det nationale borgerskab, går nu som man kunne vente, på kompromis med reaktionen. Allende er isoleret. Han er nu kun en bremse på udviklingen blandt arbejderne og bønderne, der besætter fabrikker og godser, og skaffer sig våben til et spontant forsvar mod de højreorienterede terroristgrupper, og mod det politi som Allende sender ud mod arbejderne, for at lave våbenrazzies. Allende påstår at han gør alt dette for at "forhindre borgerkrig", men det han forhindrer er i virkeligheden revolutionen.

Den politiske udvikling sker med rivede fart, og borgerkrigen kan meget vel være i fuld gang når dette nr. af ARBEJDERBLADET udkommer. Vi vil derfor koncentrere os om at beskrive baggrunden for begivenhederne. Hvad er det egentlig for en "marxist", denne Allende: Hvad er det for et socialistisk eksperiment han har prøvet på: For at forstå det går vi knap 3 år tilbage i tiden, og ser på det program som Allende og Folkefrontens partier blev valgt på.

Torskekrigen

Fortsat fra side 3

legier, vil det uundgåeligt medføre at der opstår mistillid blandt proletariatet i andre nationer; det vil svække den internationale klassesolidaritet blandt arbejderne og splitte dem til glæde for borgerskabet". (Lenin, Samlede værker, b. 20 side 424)

Og videre:

"Borgerskabet vil altid placere dets nationale krav i forgrunden og gør det på en kategorisk facon. Hvad angår proletariatet er disse krav imidlertid underordnet klassekampens interesser". (Lenin, samlede værker, b. 20 side 410)

Her bliver retningslinierne for arbejderklassen trukket, hvad enten den er islandsk eller engelsk; ikke at lade nationalismen få overhånd i deres kamp mod undertrykkere i deres "eget" land. Dette er den linie, som det russiske proletariat fulgte, da det vendte geværene mod dets "eget" borgerskab i 1917 og befriede sig selv fra undertrykkelse og udbytning. Dette er den linie, som det islandske og det engelske proletariat skal følge nu, hvor det er bestemt til at skulle være kanon-føde til gavn for kapitalisterne, som slås indbyrdes om herredømmet.

Vi, kommunister, gør vores stilling klar i følgende paroler, som vi retter både til det engelske og det islandske proletariat:

VEND RYGGEN TIL KAPITALISTERNES CHAUVINISTISKE PROPAGANDA! - RET KAMPEN MOD KRIGENS ÅRSÅG! KAMP MOD BORGERSKABET I ENS "EGET" LAND!

FOREN JER I KLASSESOLIDARITET OG STÅ SAMMEN I KAMPEN FOR BEFRIELSEN AF ARBEJDERKLASSEN FRA KAPITALISMENS UNDERTRYKKELSE!

LÆNGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNATIONALISME!

KSM

Folkefrontens program

Programmet sparede ikke på de store ord: "Reformisme er ude af stand til at løse folkets problemer. Nu drejer det sig om at gøre ende på USA-imperialismens magt, på godsejernes magt. Folkeregeringens grundlæggende arbejde er at opbygge socialismen".

Og hvordan skulle det så ske?

Ved en samling af hele folket i en folkefront. Arbejdere og bønder, funktionærer og slumbeboere, husmødre og studenter, advokater, officerer, håndværkere og små og mellemstore kapitalister. Alle disse skulle slutte sig sammen og sikre et flertal til Allende og Folkefrontens partier. De ville så overtage regeringsmagten, skrive en ny "folkets lov", der sikrede folkets deltagelse i udøvelsen af statsmagten, hvorefter man kunne begynde at begrænse monopolkapitalens magt og gradvis indføre socialismen.

Umidledbart undrer man sig jo over, at små og mellemstore kapitalister, altså kapitalister ville være med til at støtte en regering, der har som sit mål at indføre socialismen. Det samme gælder for de andre dele af borgerskabet: læger, advokater, embedsmænd, og ikke mindst repræsentanterne for borgerskabets væbnede magt: officererne. Men når man ser på den økonomiske politik som Allende lovede at føre, forstår man det bedre. Hans politik gik nemlig ud på at nationalisere visse (og i virkeligheden ret få) udenlandske monopoler og sikre de mindre nationale kapitalister bedre udviklingsmuligheder. Som der står i Folkefrontens program om ekspropriering af råstofudvindingen (især kobberet), af bankvæsenet, af udenrigshandlen og af de store industrimonopoler: "Alle disse eksproprieringer vil blive iværksat under fuld hensyntagen til småaktionærernes interesser".

For en national kapitalisme

Allendes "socialisme" er nemlig i virkeligheden ikke andet end endnu et forsøg på det, som Fremskridtsalliancen og Frei-regeringen har prøvet på i årevis: At løsrive Chiles afhængige kapitalistiske økonomi fra den amerikanske imperialismes lammende greb og udvikle en selvstændig national kapitalisme.

Det har vi såmænd også en chilensk kapitalists ord for: "Allende kommer til at føre en politik, som storføretagenderne kan leve med. Vi har ingen forudfattede meninger om, hvad regeringen tænker på at gøre. Hvis det er godt for landet (læs: storføretagenderne) er vi med, også selv om det hele bærer en socialistisk etikette" (Citeret i Ramparts 1971).

Det blev sagt af en af lederne af det Nationale parti, sergio Jarpa. Og som det

tit sker, forstår en kapitalist mere af det hele, en visse småborgerlige socialister verden over (herhjemme DKP), der blev så fyldte af begejstring over Allendes "fredelige vej til socialismen". "Socialistisk etikette", det er hvad det er. En etikette som var nødvendig, hvis man skulle have arbejderklassen og de fattige bønder og landarbejdere til at støtte "eksperimenterne".

Med andre ord: Allende repræsenterer altså på ingen måde arbejderklassens interesse: socialismen. Han repræsenterer det svage chilenske borgerskab i modsætning til USA-imperialismen og den del af borgerskabet, der støtter sig fuldt og helt på imperialismen. Denne del af borgerskabet kaldes kompradorborgerskabet, og denne modsætning mellem to dele af borgerskabet går igen i alle de undertrykte lande.

Det kriseramte Chile

Men har Allende så været i stand til for alvor at trænge imperialismen tilbage og opfylde det nationale borgerskabs ønsker? Nej, kun i meget ringe grad. Det ses allerede, hvis man undersøger de meget omtalte nationaliseringer af råstofudvindingen. De blev lige akkurat talt af imperialismen, fordi de til gengæld for kobberminer-

Chile på vej ind i borgerkrigen.

ne fik lov til at investere i produktionen i Chile. Det er en almindelig tendens i Latinamerika, at imperialismen så småt går over til at investere i produktion i selve landet i stedet for råstofudvinding, og det ville være synd at sige, at det ligefrem indskrænker deres magt. Men at USA-imperialismen i dette tilfælde ligefrem har ladet sig tvinge til det, kan kun forklæres ved at USA er hårdt trængt af befrielseskampen i Indokina og nøje må overveje, hvor de kan tillade sig at indlede nye invasioner. I sådan har imperialismen støttet sig på den reaktionære højreopposition. Re-

sultatet er blevet, at det nationale borgerskabs og Allendes forsøg på at løsrive landet fra imperialismen har ført Chile til et økonomisk og politisk sammenbrud. De nationaliserede industrier går på halv kraft eller er gået helt i stå på grund af manglen på råstoffer, reservedele og teknisk ekspertise, som imperialismen har ført ud af landet, for at øve pres på regeringen. Kapital er også blevet ført ud af kompradorborgerskabet og af imperialismen, mens de venten og ser tiden an. Inflationen galopperer afsted trods regeringens hjælpeløse forsøg på at regulere lønningerne ved at trykke nye sedler.

Politisk har kompradorborgerskabet og imperialismen hele tiden kunnet sabotere Allendes "eksperiment", idet hele laget af reaktionære embedsmænd blev siddende som reelle udøvere af statsmagten. Det var en af de håndfæstninger, som Allende måtte underskrive som betingelse for at få "magten". Disse embedsmænd har søgt for at sabotere de reformer, som ikke allerede blev stoppet i parlamentet, hvor højreoppositionen har flertal. Endvidere har reaktionen kunnet støtte sig på fascistiske terrorbander, der har overfaldet revolutionære arbejdere, mens Allende beklagende måtte se til. De sidste våben i højreoppositionens hænder har været de store strejker, vognmandsstrejkerne, hvor 45.000 vognmænd lammede transporten, og derved uddybede krisen.

Voksende kampvilje i Chiles arbejderklasse

sen idet der hurtigt opstod mangel på alle nødvendige ting, og den anden højreinspirerede strejke som blev sat i gang af læger, handlende og højere funktionærer.

Allende vælger side

Alt dette stiller Allende overfor valget: Enten må han mobilisere masserne - lade dem gøre det fuldt ud, som de allerede er begyndt på på egen hånd: overtage fabrikkerne og jorden, lade dem bevæbne sig overfor den intervention som uundgåeligt vil komme fra USA's side i sådan en situation. Eller også må han kapitulere og overlade fallitboet til

imperialisterne og kompradorborgerskabet - og så lade militæret "genoprette ordenen".

Som den småborgerlige socialist Allende er, kunne han selvfølgelig ikke drømme om at gå den væbnede vej. Efter flere ugers officielle forhandlinger med reaktionen under vognmandsstrejken, afbrød han pludselig forhandlingerne, idet reaktionen stillede det "uhøje" krav, at Allende skulle tage flere hundrede officerer ind i administrationen. Men han gjorde det kun - for få dage senere at lade sin regering gå af og tage tre værnchefer ind i stedet for. I det hele taget er kravet om militær i regeringen på ingen måde "uhøje" for Allende. Militæret har hele tiden været inddraget i administrationen på næsten alle niveauer, og han har selv søgt for, at officerernes lønninger ikke blev berørt af krisen.

Forhindre Allende borgerkrig?

Allende har gjort dette valg for at forhindre borgerkrig - siger han. Men i virkeligheden har han kapitulert over for reaktionen. At kapitulere skaber fred - det er sådan han tænker. Men hans kapitulation skaber ikke fred for masserne. At sulte og slide på godsejernes mark er ikke fred i bøndernes øjne. Slaveriet i borgerskabets og imperialismens fabrikker og miner er heller ikke fred i arbejderens øjne. Den borgerkrig, som Allende prøver at forhindre, er i virkeligheden folketets oprør mod imperialismen og reaktionen, og den fred han tilvejebringer, betyder kun reaktionens sejr. Ja, han har i sin regeringsperiode "forhindret" borgerkrig så aktivt, at han allerede forlængst har fået strejkende arbejderes liv på samvittigheden, idet han har sendt politit og militær imod dem.

Allendes "fredelige overgang til socialisme" begynder at se mere og mere mærkelig ud, ikke sandt, DKP?

Sådan går det!

Hermed bliver Allende et slående eksempel på, hvordan det går småborgerlige socialister, der naivt drømmer om at afgøre klassekampen ved hjælp af stemmesedlen og opnå national uafhængighed og socialisme ad fredelig vej. Inden de får set sig om, er de blevet redskaber for den selv samme imperialisme, de selv samme monopoler, som de så højtideligt erklærer, at de vil bekæmpe.

Hvem kan lede kampen?

Eksemplet Allende viser endnu en gang, at det nationale borgerskab ikke er i stand til at frigøre et undertrykt land fra imperialismens jerngreb. Det nationale borgerskab vil nok nationalisere industrien, men ikke for at arbejderne skal tage magten over produktionen. Profitten skal bare gå til den hjemlige kapitalist i stedet for den udenlandske. Og det nationale borgerskab kan nok trænge godsejerne væk fra den politiske magt, men de giver ikke jorden til de fattige bønder. Det nationale borgerskab vil opnå uafhængighed gennem et kompromis med imperialismen og reaktionen. Derfor vil de altid spille fallit, som de har gjort det i Chile.

Nej, der er kun en klasse, som er i stand til at tage ledelsen i sådan en frigørelseskamp, og det er arbejderklassen. For det er arbejderklassen, som er bæreren af den eneste form for økonomi, der kan udnytte alle Chiles naturrigdomme og gøre det til et selvforsynende blomstrende land. Denne økonomi er socialismens økonomi.

KAPITALISMEN GENREJSES I DET "SOCIALISTISKE" POLEN

Polen er - ligesom de fleste andre østeuropæiske lande - Sovjetunionens medregnet - med stormskridt på vej mod genoprettelsen af en kapitalistisk økonomi.

Polen er også, selv med en overfladisk betragtning, svært at opfatte som et socialistisk land. Den vidt udbredte og officielt anerkendte prostitution, den store arbejdsløshed med deraf følgende emigration af polske arbejdere, inflation og den intensive sortbørshandel er ydre tegn i det polske samfund, som placerer Polen i den kapitalistiske lejr.

I det socialistiske Polen, ligesom i det socialistiske Sovjetunionen, foregik der en hård klassekamp i begyndelsen af 50'erne. Denne kamp førtes først og fremmest inden for statsapparatet og inden for kommunistpartiet, og resulterede i at borgerlige elementer, med Gomulka i spidsen tilkæmpede sig magten i 1956, samtidig med at det proletariske diktatur blev tilintetgjort i Sovjetunionen, i og med at Krustjov tog magten.

Revisionisternes og borgerskabets magtovertagelse i Polen skyldtes altså ikke hovedsageligt forandringer i det økonomiske system, men klassernes kamp om statsmagten. Det er først efter borgerskabets generobring af statsmagten at forandringerne i retning tilbage til kapitalismen er begyndt at vinde indpas på det økonomiske område. Forandrin-

ger som i de seneste år er kommet mere og mere drastisk til udtryk netop i Polen.

Det centrale i en socialistisk økonomi er planlægningen - det er gennem den økonomiske planlægning at produktions størrelse og indretning bestemmes. Gennem planlægningen kan overproduktion og anarki undgås og en målbevidst opbygning af en stærk og selvstændig økonomi sikres.

Det var planøkonomien som gjorde det muligt for det socialistiske Sovjetunionen i 30'erne at udvikle produktionen i store spring samtidig med at depressionen hærgede de kapitalistiske lande med fabriksnedlæggelser og massearbejdsløshed som følge. På samme måde er det idag planøkonomien som gør det muligt for de socialistiske lande, med Kina og Albanien i spidsen, hurtigt og målbevidst at udvikle økonomien, samtidig med at en ny verdenskrise breder sig i den kapitalistiske lejr.

Desuden forhindrer produktionens planlægning under socialismen, i forening med arbejderklassens magt over den, at enkelte kapitalister kan tilegne sig frugterne af arbejdet. Proletariatets diktatur forhindrer privat ejendom til produktionsmidlerne, konkurrence og anarki.

Set i dette perspektiv er det klart at det første, som det nye borgerskab angriber på produktionsområdet er planøkonomien. Hør bare hvad den polske økonomi Lipinski har at sige i denne sammenhæng:

"Vi har vænnet os til at en økonomisk proces realiseres efter recept, at den i alle detaljer er planlagt, forudset, bestemt og anbefalet. I virkeligheden er det en proces af frie handlinger, selv i den mest planlagte økonomi. Udviklingens retning planlægges, men udviklingen selv må bygge på skabevne, på foretagsomhed, på menneskelig opfindsomhed".

Lipinski's standpunkt er ikke kun hans eget, men tværtimod en sammenfatning af de polske magthaveres standpunkt. I april sidste år blev der nedsat en parti- og regeringskommission for at udrede de økonomiske spørgsmål. Kommissionen blev ledet af politibyomedlemmet Jan Szydlak, men havde også netop Lipinski som medlem. Da Szydlak-kommissionen udfærdigede sin første rapport i år, indeholdt den flere konkrete forslag til forandringer i det økonomiske system, forandringer som skal gennemføres lidt efter lidt. Femten økonomiske enheder, med sammenlagt 1 million ansatte (10% af det samlede antal) er idag blevet løsrevet fra de rester af planøkonomi som findes og arbejder nu efter det nye system. Dette indebærer hovedsageligt følgende:

1) Præmier uddelles ikke længere til virksomheder som har opfyldt eller overskredet planen, men til de virksomheder som har størst overskud. Præmierne tilfalder idag først og fremmest virksomhedens ledelse. Det overskud som ikke tilfalder direktørerne placeres i en særlig fond til nyinvesteringer.

2) De enkelte virksomheder skal ikke længere gennemføre nyinvesteringer ved statens hjælp, men ved hjælp fra nyinvesteringsfonds og banklån. Statens investeringsbidrag skal kun tildeles større projekter.

3) For at stimulere konkurrencen skal staten ikke længere regulere priserne, men bare fastsætte en maksimalpris som ikke må overskrides. Under denne prisgrænse må de forskellige virksomheder frit konkurrere.

Det nye system indebærer altså planøkonomiens endeligt i Polen. Økonomien bygger nu på de enkelte virksomheders og direktørers "skaberevne" og konkurrence. Det nye system skulle ifølge Szydlak-kommissionen indføres på prøve, men det har allerede fået revisionisternes velsignelse. Zycie Warszawy skrev for nogen tid siden følgende:

"Den hidtidige udvikling bekræfter at hovedretningen er rigtig, men viser samtidig, at de nye spilleregler ikke er lette".

Nej, lette kan de ikke være, ikke lette på påtvungen den polske arbejderklasse, som så sent som for to år siden rejste parolen: LEVE PROLETARIATETS DIKTATUR i kamp mod trods på at genindføre en kapitalistisk økonomi.

KAMPENE I CAMBODJA

Soldater fra Folkets Hær i Cambodja.

Det cambodjanske folk har vundet stadig større fremskridt i kampen mod USA-imperialismen og dens bande af håndlangere omkring Lon Nol. Det var en stor sejr for det cambodjanske folk at USA's terrorbombardementer blev indstillet, men også en sejr for den internationale solidaritet mellem verdens folk, især også for de progressive mennesker i USA der i årevis har kæmpet for at USA-forbrydelserne i Indokina skulle indstilles.

Repræsentanten for Cambodjas Nationale Union i Europa, Chau Seng sagde for kort tid siden, at "det kun er et spørgsmål om tid" før Pnom Penh bliver indtaget. Militært er alt forberedt til indtagelsen af byen, men man må også være forberedt politisk. Det er et af de vigtigste principper i folkekrigs metode. Enhver unødigt blodudgydelse skal undgås når man indtager byen. Derfor ville befrielsesstyrkerne ikke indtage den midt under bombardementerne. Og derfor er der allerede nu enheder i byen, som forbereder befolkningen til oprør.

Mens Lon Nols tropper i tusindvis flytter til de befriede områder, må Lon Nol presse stadig flere børn på 9-11 års alderen ind i sin hær. US-mariotten Thieu i Saigon har løsgjort tusindvis af børn og sendt dem til Cambodja for at understøtte Lon Nol-banden. På den mest frække måde forsøger USA-imperialisterne at rekruttere denne bande på Paris-aftalerne. Den stedfortrædende forsvarsminister i USA, Clements, erklærede: "Det er blevet meddelt Saigon-regeringen, at våben og udrustning fra amerikanske lagre ikke vil blive indsat til direkte støtte i Cambodja eller Laos. Der findes dog ingen forskrifter, som forbyder sydvietnamesiske tropper at indsætte amerikanske våben ved udrustningen af kommunistiske modstandere i Cambodja, som er en trussel mod Sydvietnam".

Samtidig truer USA regeringen i Nordvietnam med påny at genoptage bombardementerne af Nordvietnam, hvis Nordvietnam eller FNL vil støtte det cambodjanske folk mod disse aktioner. Denne fornyede aggression fra USA-imperialisterne, viser at på trods af at de har lidt store nederlag i slagene, så vil de sætte alt ind på at bevare deres magt som ny-kolonialistisk hersker i Indokina.

Chau Seng understregede da også, at den foreløbige indstilling af USA-bombardementerne ikke er enden på den amerikanske aggression. Således vil stadigvæk i hundredvis af amerikanske "militære rådgivere" lede Lon Nol-troppers aktioner. Ligeledes finder der stadigvæk rekognoscerings-flyvninger sted med amerikanske militærmaskiner.

Situationen i Indokina har grundlæggende udviklet sig til fordel for Indokinas folk. Men stadig står de over for store opgaver: Overalt forsøger USA-imperialismen stadig at vinde det tabte terræn tilbage. Aftaler som den i Vientiane i Laos eller Paris-aftalerne for Vietnam med den fornyede tillægs-erklæring af 13. juni, bliver gang på gang brudt af USA-imperialisterne sammen med deres marionetregener.

Følg klassekampens udvikling i Sverige. Læs KFML(r)'s ugeblad:

Proletären

Bladet og de andre tidsskrifter, bøger og pjecer, som KFML(r) udgiver, kan købes i vores boghandel RØDE FANE eller bestilles fra vort forlag.

Chefdelegerede i Den Provisoriske Revolutionsregering i Sydvietnam (PRG), Nguyen van Hieu anklagede Thieu-tropperne for 42.000 brud på våbenstillandsaftalen i løbet af seks uger. Hele tiden forsøger Thieu-tropperne stykke for stykke at generobre de områder der kontrolleres af Revolutionsregeringen. Når disse angreb bliver slået tilbage prøver Thieu-folkene at fremstille det som angreb fra Revolutionsregeringens side. Van Hieu sagde: "De spiller den gamle komedie med tyven der råbte: Stop tyven!"

Tillægskomunique'et til Paris-aftalerne, som blev vedtaget i juni, da Saigon-regeringen og USA ikke overholdt Paris-aftalerne, er ligeledes indtil idag endnu ikke blevet gennemført. I kommunique'et forpligter USA sig til straks at indstille rekognosceringsflyvningerne over Nordvietnam, at genoptage afmineringen af det territoriale farvand, og af Nordvietnams havne og farvand, og inden for et bestemt tidsrum at genoptage møderne i genopbygningskommissionen.

DRV's (Nordvietnams) udenrigsministerium slår dog fast: "USA foregiver at de har fjernet minerne i syv nordvietnamesiske havne, deriblandt Hai-phong. Men i virkeligheden har de ikke overholdt deres forpligtelser til at fjerne inaktive miner, eller til at levere komplet materiel til minestrygning af vandløb". USA's luftvåben har også på trods af aftalen fortsat deres rekognosceringsflyvninger over Nordvietnams område.

Ligeledes saboterer man stadig løsladelsen af fanger fra Saigons fængsler. Stådigvæk bliver i tusindvis af politiske fanger holdt indespærret og torteret under de mest forbrudte forhold. FNL's organ "Sydvietnam i Kamp" slår f. eks. fast, at der i fængslet Thuc Duc findes 70 børn på 10 år, 15 på 2 år, 60 børn i alderen fra 3 til 5 og 35 i alderen fra 11 til 15.

Alle disse forbrydelser fra Thieu-klækens og USA's side viser, hvor "alvorligt" de tager aftalerne, og de beviser at USA i lang tid endnu ikke vil være parat til at opgive sit ny-kolonialistiske herredømme i Vietnam og i hele Indokina.

USA-imperialisterne opgiver ikke deres aggressive mål - Hårdt trængt af de indokinesiske folks sejre på slagmarken og af protesterne fra hele verden har USA-imperialisterne ganske vist ændret deres taktik, men ikke deres mål: at beholde det ny-kolonialistiske herredømme i Indokina. De ser klart, at de i øjeblikket ikke kan realisere deres mål med militære midler. Derfor griber de til den såkaldte "politiske løsning". Denne "løsning" sigter på, at splitte indokinesiske lande, sådan at USA-imperialisterne endnu nogen tid kan beholde deres magt, og på et egned tidspunkt under forløjede påskud igen kan give aggressionen frit løb og generobre det tabte terræn.

- men de ændrer taktik

Med den "politiske løsning" prøver USA at foregøgle verden, at det er "broderkrige", det drejer sig om i Indokina, og at de to lejre må "nå til enighed", indgå kompromis og dele magten. Men teorien om "broderkrig" i disse lande er en lumsk løgn. Det er Indokinas folk og USA-imperialismen, der står over for hinanden. Thieu i Saigon, Lon Nol i Pnom Penh og Souvanna Phouma i Vientiane er ikke "brodre" til folket, de er forrædere, marionetter i USA-imperialismens hænder, indsat af CIA. USA-imperialisterne skubber dem foran sig, så de bedre kan skjule deres forbrydelser.

Efter at have lidt alvorlige nederlag i Cambodja forsøger USA-imperialister-

ne også der, at bruge den "politiske løsning". Sihanouk skal ved forhandlingsbordet frivilligt overlade en del af Cambodja til USA. Men som repræsentant for folket har Sihanouk erklæret, at han ikke vil optage sådanne forhandlinger, men kæmpe til det sidste. Det vil sige, indtil den omkringende fjende i Pnom Penh betingelsesløst overgiver sig og den af USA oprettede ny-kolonialistiske magt i Pnom Penh for altid bliver fejlet væk.

Mens USA således forsøger sig med den "politiske løsning" for at opretholde deres magt, truer de samtidig med den totale krig.

For mens de "sidste tropper" under megen falsk højtidelighed blev trukket tilbage fra Vietnam, skete der i virkeligheden ikke andet, end at de skiftede adresse, nemlig fra Saigon til Nakhon Phanom, en by i det tailandske Mekong, som idag er hovedkvarteret for den 7. amerikanske luftflåde og andre enheder. Selv efter officielle angivelser venter der mere end 45.000 USA-soldater, over 400 kampfly og mere end 100 B 52'er på at blive sat ind. Og disse tal er ikke underdrevet.

Supermagternes komplot i Indo-Kina

Washingtons manøvrer med truslen om åben vold, såvel som den "politiske løsnings" taktik har imidlertid fundet støtte hos de sovjetiske social-imperialister. I Vietnam har de prøvet på at påtvinge det vietnamesiske folk USA's "politiske løsning". I Cambodja benægter de USA's aggressive stormagtspolitik, mens de i Pravda taler om den "cambodjanske broderkrig". Endnu i dag understøtter social-imperialisterne Lon Nol som en

repræsentant for det cambodjanske folk. Dermed støtter de USA's splittelsespolitik i Indokina. Mens Indokinas folk klart ser, at de endnu har store opgaver at løse i kampen mod USA-imperialismen, vil Sovjet-imperialismen prøve at overbevise dem om, at truslen fra USA-imperialismen forlængst er drevet bort.

Solidaritet med Indokinas folk

Ligesom tolkene i Indokina netop nu forstærker deres kamp for at opnå den endegyldige sejr over USA-imperialismen, må vi anstrenge os til det yderste for at give dem al den støtte, vi kan. Vi må udsprede kendskabet til deres heltmodige kamp i den danske befolkning og først og fremmest i den danske arbejderklasse. Men hvis vi nøjes med det, er vi kun halve anti-imperialister. Den højeste form for støtte vi kan give til de kæmpende kammerater i Indokina, er at vi efterlever det princip, som er kernen i arbejderklassens Internationale solidaritet: at hovedfjenden står i vores eget land. For den danske arbejderklassens hovedfjende i kampen mod imperialismen er ikke USA-imperialismen. Det er vores eget imperialistiske borger-skab, hvis monopoler F.L. Schmidt, Ø.K. og SAS også profiterer på USA's tilstedeværelse i Indokina. Kun ved at styrte dem og deres statsmagt kan vi fuldt og helt gengælde den støtte, som Indokinas folk giver os, når de trænger imperialismen tilbage. Derfor er der kun én vej at gå for en sand anti-imperialist: at deltage i kampen mod den småborgerlige socialisme for en samling på revolutionær grund i en kommunistisk organisation, som for alvor kan tage fat på løsningen af vores hovedopgave: opbygningen af arbejderklassens kommunistiske parti, dens kampstabs.

Indtryk fra en Albanienstur

Albanien har gjort springet fra en midaldrende halvkoloni, hvor industrien udgjorde 8% (1938) af nationalproduktet til en moderne socialistisk industristat, hvor den hurtige udvikling af landbrug og industri går hånd i hånd. Idag svarer industrien for 60% af produktionen, landbruget 40%. I 1970 var man 6 dage om at producere det samme, man producerede på et år i 1938.

Dette har kun været muligt fordi arbejderklassen oprettede sin egen statsmagt, sit diktatur over udbyttterne. Derved blev al jord og alle fabrikker folkets ejendom, og det arbejdende folk har derfor villet ofre alt for at opbygge landet. Men det er ikke sket uden en hård kamp mod de styrtede udbyttterklasser, godsejerne og kapitalisterne, og mod reformister og revisionister indenfor det kommunistiske parti, som ville føre Albanien tilbage til kapitalismen. Disse forrædere kunne afsløres, fordi partiet havde tilført arbejderklassen den videnskabelige socialisme, marxismen-leninismen - mao-tsetung-tænkningen, og den er stadig et af de skarpeste våben i arbejderens hænder.

Men Albanien har også været i forreste frontlinje i kampen mod de sovjetiske revisionister, idet de har høvet Lenin og Stalins lære. Omkring 1960 indledte det albanske Arbejders Parti, med formand Enver Hoxha, en hård kamp mod revisionisten Chrusjtjov, og afslørede ham som agent for borger-skabet og imperialismen. Lige siden har Albanien, sammen med Kina ført en hård kamp mod de sovjetiske social-imperialister, selv om det tit har måttet ske under store ofre, fordi socialimperialisterne trak den materielle støtte tilbage, da de blev afsløret. Men Albanien viste hvor langt man kan nå ved at stole på egne kræfter, og ved at stå urokkeligt fast på marxismen-leninismens grund. Derved har de bidraget stærkt til afdelingen inden for den verdensomspændende kommunistiske bevægelse - også her i Danmark. Men lad os se på en enkelt del af arbejderklassens liv i Albanien, på spørgsmålet om hvordan fagforeningerne virker.

Hvordan virker fagforeningerne?

På fabrikkerne findes der intet modsætningsforhold mellem fabriksejere og arbejdere, da det jo er arbejderne selv der ejer fabrikkerne. Der findes heller ikke som i Danmark, modsætninger mellem arbejderne og fagforeningerne. I Albanien er fagforeningerne arbejderklassens organisationer, og ikke som her, et af socialfacisternes undertrykkelsesorganer - gennem fagforeningerne har den enkelte albaner den fulde magt over produktionen, der planlægges efter femårsplanens målsætninger. I samarbejde med partiafdelingen på fabrikken afgrænses fagforeningsmøderne f. eks. om en direktør eller ingeniør skal til genopdragelse på fabriksgulvet, hvis han udviser byråkratiske tendenser, eller en fjendtlig indstilling til arbejderkontrol-len.

I jernstøberiet på Røde Fane traktorfabrikken ved Tirana traf vi den tidligere direktør, der nu gennem produktivt arbejde og kritik fra arbejderskammeraternes side, blev genopdraget efter at han for et par år tilbage havde udvist klassefjendtlige tendenser, og gennem en borgerlig stil havde været hovedårsagen til et dårligt produktionsresultat. Arbejdstempoet er arbejderens eget, og produktionen er ikke styret ud fra ønsket om øget afsætning, øget profit, men efter landets behov. Kvaliteten sættes i højsædet, og dermed også de ældre arbejdere, der med deres store erfaring er til særlig stor nytte. Et skilt på væggen i tekstilfabrikken MAO TSE TUNG siger: "Kvalitet er bevidsthedens spejl". På en fabrik i industribyen Korca, fortalte arbejderne, at produktionen var blevet overskredet med 30 %, man kunne overskride den med meget mere, men det ville gå ud over kvaliteten, og det ønskede ingen.

Fagforeningerne spiller også en stor rolle for arbejderens politiske og tekniske uddannelse. Man skifter mellem produktivt arbejde og studier. De arbejdere der studerer, arbejder 6 timer i stedet for 8, og de har længere ferie (naturligvis til samme løn). Man tilstræber at lægge de højere uddannelser ud på fabrikkerne, f. eks. ingeniørstudiet. Ved en uddannelse ved siden af arbejdet kan en arbejder blive ingeniør på 4-5 år. Fagforeningerne går også i spidsen når det gælder for bedre arbejdsmiljøet, bedre boligforhold, bedre feriemuligheder og øget velstand. I Albanien er fagforeningerne en klasseorganisation, ligesom i Danmark, men det er to forskellige klasser de repræsenterer. De danske fagforeninger varetager monopolkapitalens interesser, og bekæmper arbejderens selvstændige kamp, den økonomiske, såvel som den politiske. De albanske fagforeninger er arbejderklassens egne organisationer.

De albanske kvinder

Grundlaget til kvindernes befrielse blev lagt ved mobiliseringen af de albanske kvinder i befrielseskampen. Oprettelsen af proletariats diktatur betød yderligere fremgang for de albanske kvinder. Nu kunne den produktionsmæssige, uddannelsesmæssige og politiske ligestilling videreudbygges. Før befrielsen var der kun 680 kvinder i produktionen,

I Albanien deltag kvindene også i forsvaret for socialismen.

RØDE FANE

Bøger ARBEJDERKAMPENS historie, på hjørnet af Fredensgade og Kongensgade i København.

Her kan du købe: Kommunistiske klassikere Bøger om arbejderbevægelsens historie Litteratur om Kina og Albanien Blade og bøger fra det svenske KFML(r), og meget mere.

Åbent mandag til torsdag fra kl. 16.00 - 17.30
Fredag fra kl. 16.00 - 20.00
Lørdag fra kl. 10.00 - 14.00

Tegn abonnement på Foreningen Venskabs med Kinas småskifter om livet i Folkets Kina. 15 kr. for en serie på 10 hefter.

Foreningen **VENSKAB** med **KINA**
Geysergade 5 - 8200 Århus N

mens 40 % af arbejderne i dag er kvinder. 43 % af de tekniske uddannede er kvinder, og 25 % af dem, der har gennemgået en universitetsuddannelse er kvinder. 24 % af partiets medlemmer er kvinder, mens procentdelen i masseorganisationerne er 50 % kvinder.

En kvindelig kammerat, veteran fra frihedskrigen, nu aktiv i kvindeorganisationen, fortalte os: "Men de subjektive forhold er ikke tilfredsstillende, de overleverede fordomme om kvinden er ikke udryddet endnu. Kvinderne blev før i tiden betragtet som slaver og havde ingen rettigheder overhovedet. I tilfælde af utroskab kunne manden dræbe hende som straf. Vi må betragte problemet fra dets dialektiske sider - på den ene side, hvis partiet ikke tager kvindeproblemet op, ville revolutionen ikke være fuldstændig, og på den anden side kan kvindeproblemet ikke løses, med mindre det løses i sammenhæng med den socialistiske revolution. For marxismen-leninismen og for vort parti er en frigjort kvinde den, der har de samme rettigheder som manden - i familien, på arbejdspladsen og i hele samfundet. For at mobilisere og organisere kvinderne, lagde partiet stor vægt på, at hun skulle kendes partiets program og linje. På den anden side må partiet have kendskab til de problemer, der optager kvinderne, for at kunne føre en korrekt linje. For at muliggøre disse to ting, oprettede Kvindeorganisationen, der er en masseorganisation, der ledes af partiet. - Kvinderne har ydet en stor indsats i uddannelsen og opdragelsen af deres familie. De bekæmper de normer der siger, at kvinderne skal være fuldkommen afhængig af manden. Samtidig kæmper vi mod de normer, der ikke anerkender familien. Vi kæmper for at have en ren marxistisk-leninistisk moral. Vi er stolte over at have frembragt nogle virkeligt socialistiske familier. Samtidig med kampen mod de opfattelser, der siger, at husarbejde kun skal udføres af kvinderne, sker der en stadig større socialisering af hjemmearbejdet gennem kantiner, vuggestuer, børnehaver, vaskerier og tøjreparationsværksteder. - Kvindeorganisationen vil vedblive med at eksistere langt ind i fremtiden. Indtil de nævnte problemer er løst, vil vi vedblive med at kæmpe for at styrke organisationen, og derigennem på langt sigt gøre en kvindeorganisation overflødig".

HVAD MÅ DER GØRES?

Lenins kamp for det revolutionære parti 1.del

Undertrykkelsen i Tzarusland var uholdbar. Her benyttes bønder som forspand ved et godsejerbryllup.

Lenin sammen med ledende medlemmer af "Kampforbundet for Arbejderklassens Befrielse". Lenin i centrum. Til højre for ham sidder Martov, der senere blev en ledende mensjevnik.

I Sankt Petersborg i 1895 er Lenin med til dannelsen af "Kampforbundet for Arbejderklassens befrielse" som får stor indflydelse på de omfattende strejker. Reaktionen fra tzardømmet udebliver ikke. I december 1895 arresteres Lenin sammen med andre ledere i Kampforbundet, og 14 måneder senere falder dommen - 3 års forvisning til Øst-sibirien.

Nyheder fra vest

I marts 1898 havde de forskellige socialdemokratiske (dvs. kommunistiske) grupper og forbund ved en kongres i Minsk proklameret sig som et parti: Ruslands Socialdemokratiske Arbejderparti. For Lenin var dette gode nyheder - et parti, en sammenlutning af klassebevidste arbejdere var det som behøvedes for at kunne forene og lede det russiske proletariat i kampen for socialismen.

Men glæden blev i høj grad formørket af, at partidannelsen for det meste indskrænkede sig til et spørgsmål om navn. Endnu var det største arbejde tilbage: at skabe en stærk central ledelse, at give de forskellige lokalorganisationer en fælles linie, at skrive love. Og sidst men ikke mindst, at skrive et revolutionært program. Intet af alt dette havde den første kongres kunnet klare. Den eneste som på dette tidspunkt kunne have skrevet et virkeligt socialistisk, et videnskabeligt revolutionært program var jo ikke til stede - han sad i Sibirien.

"Kapitalismens udvikling"

Men han sad ikke med hænderne i skødet. Lenins kone Krupskaja beretter: "Fra tidlig morgen gik Vladimir Iltj og jeg igang med at oversætte Webb (B og S Webb's bog: "Den engelske trade-unionismes teori og praksis", vor anmærkning). Efter frokosten hjalp vi hinanden med at renskrive "Kapitalismens udvikling". Derefter var der en masse andet arbejde.... Efter at have arbejdet gik vi ud for at spadserer". "Kapitalismens Udvikling" - eller som den kom til at hedde da den blev udgivet i 1899 "Kapitalismens Udvikling i Rusland" var en direkte fortsættelse af

Marx' videnskabelige værk KAPITALEN på russiske forhold. I denne bog kunne Lenin endeligt bevise og fastslå, at Rusland var et samfund hvor kapitalismen var i hurtig udvikling både inden for industri og landbrug. Med denne bog gav Lenin dødsstødet til folkelighedsbevægelserne og deres naive tro på at Rusland kunne stille sig udenfor udviklingen.

Revisionismen holder sit indtog

Forklaringen på at Lenin kunne skrive denne bog med dens enorme faktamateriale under forvisningen til Sibirien, skal søges i at han førte en omfattende korrespondance med de revolutionære i Rusland såvel som i udlandet. Disse forsynede ham med alle de fakta og alt det teoretiske materiale, som han behøvede.

I den tætte strøm af brochurer, bøger og breve som på denne måde nåede til Sjusjenskoje, kom også i august 1899 den tyske socialdemokrat Bernsteins bog: "Socialismens forudsætninger og socialdemokratiets opgaver". I et brev til sin mor beretter Lenin: "Sammen med Nadesja (Krupskaja) begyndte jeg straks at læse Bernsteins bog, og vi har læst mere end halvdelen, og indholdet forbløffer mere og mere. Teoretisk er den utrolig svag - en oprensning af andres tanker. Fraser om kritik, men ikke det mindste forsøg på en alvorlig og selvstændig kritik. I praksis opportunisme, grænseløs opportunisme og dertil fej opportunisme, for Bernstein vil ikke direkte røre ved det gamle program. Man kan næppe tvivle på hans fiasko".

Bernsteins vælling

"Det gamle program" - det som Lenin tænker på er Marx' revolutionære lære om kapitalistklassens fald

og oprettelsen af proletariatets diktatur. Gennem umærkelige glidninger og "korrigeringer" forsøgte Bernstein at kastrere marxismen, ved at fjerne det revolutionære indhold, prædike den fredelig parlamentariske vej og den gradvise overgang til socialismen. Det var et groft forsøg på, så at sige, at afvæbne arbejderklassen indefra og gøre marxismen antagelig for borgerskabet.

Det alvorlige ved sagen var at Bernstein var en af lederne for det Tyske Socialdemokrati og dermed havde stor indflydelse ikke bare på de tyske arbejdere, men også på socialister verden over. "Man kan næppe tvivle på hans fiasko" - her tog Lenin fejl. For i modsætning til ham selv var mange socialdemokratiske ledere parate til at søge den Bernsteinske vælling i sig. I de fleste europæiske arbejderpartier havde der nemlig samlet sig et lag af velærede arbejderbyrokrater, der som overmodne frugter var parat til at dumpe ned i borgerskabets arme. For at motivere og undskyldte deres bedrageri, var de nødt til at opfinde en "teori" - revisionismen - eller som den også kaldes: reformismen.

OM V.I. LENINS

Et brændende spørgsmål

KAMPENS VEJ
NR 2

Andet hæfte i ARBEJDERBLADETS nye teoretiske serie KAMPENS VEJ er nu på trapperne. Det er en samling af artikler Lenin skrev i Iskras spalter ved århundredeskiftet, omkring problemerne med at opbygge et revolutionært arbejderparti. Hæftet er en fortsættelse af første udgivelse i vor serie: Hvad skal man begynde med?

Kampen for opbygningen af det revolutionære russiske arbejderparti foregik i skarp polemik mod "Økonomismen" og "Opportunismen", som var de fremherskende tendenser i datidens russiske "venstrefløj".

Studiet af denne kamp er af stor betydning i dagens Danmark, hvor økonomismen og opportunismen atter trives, og er skyld i at de ærlige revolutionære kræfter er splittet i de mange forskellige smågrupper.

Men ved at studere Lenin kan vi lære, hvad disse begreber står for, og hvordan vi kan komme dem til livs.

Det karakteristiske for datidens økonomister var, at de betragtede arbejderklassens spontane økonomiske strejkekampe som socialisternes vigtigste arbejdsområde. I stedet for at koncentrere sig om at gøre en ende på splittelserne, og samles i en revolutionær organisation, lagde de deres kræfter i forsøg på at hjælpe arbejderne til sejr i deres strejker.

Lenin vendte sig mod denne opfattelse: For socialister tjener den økonomiske kamp som et hjælpemiddel til at organisere arbejderne i et revolutionært parti, til at styrke og udvikle dets klassekamp mod hele det kapitalistiske system. Hvis den økonomiske kamp tages som noget tilstrækkeligt i sig selv,

Protest

Bernsteins ideer havde allerede da vundet fodfæste i Rusland. En gruppe russiske socialdemokrater havde forfattet en pjeces hvor de forsvarede økonomismen. Økonomismen indebærer, at arbejderne skal indskrænke deres kamp til at gælde lønnen, forholdende på arbejdspladsen. Den politiske kamp, kampen for at styrte tzarismen, den kunne man helt overlade til borgerskabet, mente økonomisterne. Men det mente Lenin ikke. Han sammenkaldte til en konference af forviste socialdemokrater i Sibirien. Sammen undertegnede de en "protest fra Ruslands socialdemokrater". I "Protesten", som snart blev trykt i udlandet og spredtes i socialdemokratiske kredse i hele tzardømmet, opfordrede Lenin og hans tilhængere til kamp mod revisionismen og til forsvar for den revolutionære marxisme. "Protesten" var den første strid i den livslange krig, som Lenin skulle komme til at føre mod reformister og revisionister.

Endelig fri

I januar 1900 er forvisningstiden slut. Lenin brænder af iver efter at vende tilbage til det revolutionære arbejde. Dag og nat rider han til hest for så hurtigt som muligt at tilbagelægge den strækning som skiller Østsibirien fra Rusland. Tzarregimet har forbudt ham at opholde sig i hovedstaden samt i alle andre store industricentre, så han slår sig til at begynde med ned i Pskov. Men forbudet kunne ikke hindre ham i at besøge kammeraterne i Petersborg, Moskva, Riga, Samara, Nisjnij Novgorod og Smolensk. Besøgene er ikke uskyldige sammenkomster - de har et eneste mål: at forberede udgivelsen af en illegal alrussisk avis, for politisk og organisatorisk at sammensvejske de revolutionære grupper i landet.

En avis bliver til

Denne plan var allerede i Sibirien vokset til en beslutning hos Lenin. Nu skulle den føres ud i livet. Lenin diskuterede og vandt kammeraterne for planen. Han samlede medarbejdere til den nye avis. Han skaffede adresser til hemmelig korrespondence. Han forsynede

de pålideligste med koder og cifre. I alt var han utrættelig. - Hele denne virksomhed måtte foregå i dybeste hemmelighed. Lenin blev jaget fra by til by af OKRANA'en, det hemmelige tzarpoliti. Tzardømmet indså snart at det havde begået en utilligelig fejl ved at lade denne mand, Gendarmlederen Subatov anså det for sikrest at myrde Lenin ved første lejlighed. For "i øjeblikket findes der ingen mere betydningfuld mand i revolutionen end Uljanov" konstaterede Subatov i en hemmelig rapport samme år.

Emigration

Under sådanne omstændigheder var det umuligt at udgive en avis i Rusland. Lenin begav sig derfor udenlands, til Tyskland og München. For at lede de tzaristiske forfølgere på vildspor var Lenin tvunget til at omgive sig med en hemmelighedsfuldhed, der tilmed narrede han hustru Krupskaja, da hun nogen tid senere fulgte efter sin mand i emigrationen, og med stort besvær fandt frem til ham i Prag.

Gnistens tændes

Krupskaja kastede sig straks ind i arbejdet som redaktionssekretær på det nye blad, ISKRA (gnisten) hed det. Fra det første nummer havde det slagordet: Af gnisten fødes flammen. Den første gnist tændtes den 11. december 1900. Dermed indledtes en helt ny e-

poke i den revolutionære bevægelses historie. Gennem ISKRA tog Lenin for alvor kampen op mod økonomisterne og for dannelsen af et virkeligt sammensvejet revolutionært parti.

Gennem et net af agenter (Babusjkin, Litvinov, Kalinin, Gusjev og andre) distribueredes bladet over hele Rusland. Gennem de samme agenter blev det forsynet med notiser, nyheder og arbejderkorrespondence fra industricentrene. "Jeg har vist ISKRA til mange kammerater, og hele nummeret er læst sønder og sammen, men vi holder af det alligevel", fortalte en tekstilarbejder. "Her kan vi læse om vores sag, som ikke kan vurderes i penge, omregnes i timer. Når man læser avisen forstår man hvorfor politiet og gendarmene er så bange for arbejderne og de intellektuelle som vi følger". Avisens popularitet voksede med lynets hast. Til sidst var man tvunget til foruden hovedtrykkeriet i München, at oprette illegale trykkerier i Rusland, i Kisjinev, Baku og Jekaterinoslavl for at kunne trykke hvert ISKRA-nummer.

Ilden breder sig

Det Rusland, hvori ISKRA gik sin sejrs-gang havde forlængst ladt sin middelalderlige stillandsperiode bag sig. Rusland var inddraget i det kapitalist-

I ISKRAs spalter førte Lenin kamp, ikke alene mod Tzaren og kapitalen, men også mod den splittede og teoretisk forvirrede venstrefløj.

virkeligheden pegede frem mod en reformistisk udvikling inden for det kapitalistiske system - deres "socialistiske" fraser til trods.

Han viste, at deres undladelse af at udbrede den revolutionære marxisme i arbejderklassen ikke alene forlængede proletariatets lidelser, men at den direkte styrkede udbredelsen af den borgerlige bevidsthed i arbejderklassen:

Enhvert knæfald for spontaniteten i arbejderbevægelsen, enhver ned-sættelse af "det bevidste element", af (det revolutionære) socialdemokratiske rolle betyder, aldeles uafhængigt af, om den, der ned-sætter denne rolle ønsker det eller ej, en styrkelse af den borgerlige ideologiske indflydelse på arbejderne.
Lenin: (Hvad må der gøres? s. 52.)

Lenins artikler i Iskras spalter gav stødet til kamp i alle grupper mod økonomismen og opportunismen, og gennem denne kamp forvandlede den brogede russiske venstrefløj sig til to kæmpende grupper. De klassebevidste arbejdere og de revolutionære intellektuelle samlede sig om Lenin og lagde grunden til det bolshevistiske parti, som 17 år efter skulle lede Oktoberrevolutionen til sejr, mens de småborgerlige intellektuelle og de tilbagestående arbejdere dannede den menchevikiske fraktion, som fra da af var en fjende af den proletariske revolution.

Formålet med KAMPENS VEJ er at fremme en lignende afklaring herhjemme. Kampen mod økonomismen og opportunismen er også i Danmark en forudsætning for at ærlige kommunister over hele landet kan samles i en revolutionær partiforberevende orga-

nisation, som kan forene arbejderbevægelsen med den videnskabelige socialismen, for således hurtigt at gå frem mod den socialistiske revolution og proletariatets diktatur.

KAMPENS VEJ koster 30 kr for 8 hefter og er forsynet med studiespørgsmål, som vi opfordrer alle revolutionære til at gennemgå.

Første serie omfatter:

1. Lenin: Hvad skal man begynde med?
2. Lenin: Et brændende spørgsmål.
3. Örlan Nysström: Fascismen og social-fascismen.
4. Lenin: Brev til en kammerat om vore organisatoriske opgaver.
5. Stalin: Kort om meningsforskellene i partiet.
6. Klasser og klasseanalyse.
7. Lenin: Protest fra de russiske socialdemokrater.
8. Stalin: Kampen mod fascismens trotskistiske agenter og vort partis opgaver.

Vi gør opmærksom på, at hefte 1, 2, 5 og 7 er artikel-samlinger og at serien i øvrigt kun rummer materiale, som enten ikke tidligere har været udgivet på dansk, eller som længe ikke har været til at få fat på for danske læsere.

Vi forbeholder os i øvrigt ret til at ændre i programmet og beder desuden vore læsere sende os kritik og forslag til kommende udgivelser.

Indsat 30 kr. på giro: 14 87 28
mrk.: KAMPENS VEJ
Falkenbergsgade 15
1959 V

ABONNER NU!

iske verdenssystem. Og ligesom de øvrige lande blev det hærgnet af en svær overproduktionskrise omkring århundredeskiftet. Tusinder af virksomheder, store som små, måtte lukke. 100.000 arbejdere stod pludselig uden arbejde og for dem som stadig havde arbejde stod kraftige lønsamkninger på dagsordenen. Fra og med 1901 og 1. maj-strejkken ved Otjubovska-krigsmateriefabrikken i Skt. Petersborg, hvor mange arbejdere blev myrdet af tzartrupperne, og 800 arbejdere arresteret og dødsstraffet, blev arbejdernes kamp mod kapitalismen bredt sig også til andre klasser og lag. En revolutionær situation var begyndt at modnes.

At bygge partiet

En revolution! Den socialistiske bevægelse var langt fra en sådan opgave voksen. Klarere end nogen anden indså Lenin dette. Bevægelsen var, tiltrods for at man formelt udgjorde et parti, splittet i mange lokale smågrupper, der var isolerede fra hinanden. Nogen enigt opfattelse af taktikken eller strategien fandtes ikke, en utrolig forvirring herskede på det teoretiske område, og opportunismen havde et stærkt greb om partiet. Samtidig var arbejdet præget af den mest indskrænkede amatør-mæssighed.

Der måtte ryddes op i alt dette, inden der kunne blive tale om nogen sejrrig revolution. For uden et revolutionært, enigt, sammenhæng og teoretisk højstående parti i spidsen kunne proletariatet aldrig opnå virkelig fremgang. For os som idag studerer Lenin og situationen fra dengang, er det en indlysende grundregel. Men dengang blev det modarbejdet af en meget stor del af de russiske socialdemokrater. Opportunisterne mente nemlig, at tingenes tilstand var god nok, som den var, man behøvede ikke et centralistisk kampparti, amatør-mæssighed var noget rosværdigt. De mente også, at arbejderne gennem deres strejkekamp spontant ville komme til forståelse for socialismens nødvendighed, og en masse andet af samme skuffe.

Disse mennesker var derfor en hindring i arbejdet for at skabe en ledelse for arbejderklassen. Teoretisk og politisk måtte de udryddes. I sin bog "Hvad må der gøres?", som udkom i 1902, tager Lenin fat på opgaven. I "Hvad må der gøres" beviser Lenin:

A t det revolutionære partis flertal skal bestå af arbejderklassens mest fremskredne elementer, de mest klassebevidste og hårdeste kæmpere, samt af revolutionære intellektuelle.

A t disse folk, gennem studie, skal tilegne sig den revolutionære teori, samt kunne bruge den i enhver konkret situation. For, som Lenin fastslog: UDEN EN REVOLUTIONÆR TEORI GIVES DER INGEN REVOLUTIONÆR BEVÆGELSE.

A t partiet udfra det marxistiske standpunkt bør drage en klar skillelinje mellem sig og opportunisten, og føre en stadig kamp mod den, uanset hvilke former den antager (økonomisme), bernsteinianisme, reformisme, revisionisme, spontanisme osv.)

A t partiet aldrig må tillade opportunisten at eksistere som retning inden for partiet.

A t partiet udgør en landsomfattende, centralistisk organisation, som likviderer amatør-mæssigheden og benytter professionelle revolutionære (dette også for at gøre en ende på de intellektuelles dominans i ledelsen ved at give arbejderne mulighed for professionelt at beskæftige sig med revolutionært arbejde og studere teorien. Kun på denne måde kan man sikre en proletarisk ledelse af partiet).

A t partiet må organiseres således, at det gennem celler på fabrikerne og celler i boligkvartererne forankres direkte i proletariatet. Således at partiet, gennem kommunisternes propaganda og agitation kan tilføre arbejderklassen den marxistiske verdensanskuelse og vende den spontane kamp mod udbytningens følger til en kamp mod selve udbyttersystemet - til en bevidst revolutionær kamp for socialisme.

Dette var hovedpunkterne i den plan for det partiopbyggende arbejde, som Lenin lagde frem i "Hvad må der gøres". At den stødte på modstand, hård modstand, siger sig selv. Alle socialistiske partier, alle 2. internationale socialistiske partier havde hidtil udgjort meget løse sammenslutninger både hvad angår teorien og organisationen. Under den relativt fredelige periode i klassekampen i 1800-tallets sidste del var de yderligere blevet sløvet og var nu rask på vej til at blive borgerlige arbejderpartier. Lenin gravede Marx og Engels tanker om partiet frem og udviklede dem til et højere niveau: Den leninske partiteori havde set dagens lys.

(fortsættes i næste nr.)

LENIN OM STREJKER

2. udg. Pris 2 kr. Fås i vor boghandel RØDE FANE eller bestilles på AB's adresse.

FRA ARBEJDS PLADSERNE

Gravid på fabrik

Når man er gravid og ens arbejdsydelse kan være dårlig eller uregelmæssig mærker man, hvor brutal udbytningen og undertrykkelsen er, og hvor lidt hensyn der tages i sådanne situationer.

Jeg har ret dårligt arbejde, især for en gravid mave, jeg løfter meget og må bukke mig ned ustandselig i løbet af dagen. Jeg har ingen mulighed for at hvile mig ordentligt, bare et øjeblik, hvis man bliver utilpas, men er henvist til et lidelugtende WC, uden udluftningsmuligheder, her kan man så prøve, om man kan komme lidt til hæfterne. Det man trænger til er at ligge ned bare i 5 minutter i et friskt lokale, men har man nogensinde hørt om et hvilerum for gravide?

Arbejdsgiveren har ingen pligt til at betale sygepenge, for sygdom der er forårsaget af graviditet, men det er vist de færreste, der kan klare en hel graviditet, især i industriens hårde ræs uden sygedage. Det medfører, at mange gravide går på arbejde, trods det at de i virkeligheden burde blive hjemme til gavn for fosteret og sig selv, eller også kommer med løgne for at få pengene hjem fra fabrikken. Det at sikre den kommende arbejdskraft har ingen betydning for kapitalisten, det er den øjeblikkelige arbejdsydelse, der tæller, at betale for den næste generation er alt for usikker en investering. Det ligger nu også ligesom i luften, at man klarer det hele som sædvanlig trods graviditet, indtil flere gange har jeg fra mine arbejdsledere måttet høre bemærkninger som: Du ser så sund og frisk ud, du kan da sagtens klare arbejdet og blive ved lige til du lægger dig - eller - du ved jo nok, at det er bedst, at man arbejder, selv om man er gravid, det er sundest for mor og barn. Det er såmænd ikke så meget mit velbefindende, de tænker på, som at hvis jeg rejser, skal der oplæres en ny, hvilket tager ca. en måned, og i den tid vil arbejdslederen få mere arbejde, og så kan de risikere at vedkommende rejser, på grund af fabrikkens dårlige arbejdsvilkår - der er en gennemtræksprocent på ca. 80.

Lige før ferien havde vi ekstra rengøring af maskinerne, som skulle renses for måneders skidt og møg, det er virkelig en hård tørn, og jeg måtte efter et par dage give op, min mave kunne simpelthen ikke mere, og jeg var bange for at abortere, så jeg gik midt

på dagen ned til vores arbejdsleder og sagde, at jeg blev nødt til at tage hjem, for jeg havde ondt alle vegne især i maven. Der gik ikke mere end et par minutter før der blev organiseret en bil til at køre mig hjem, og jeg kom omgående afsted. Jeg var mildst talt mælløs, en uventet hjælpsomhed, men det viste sig nu, da min mand senere hentede min løn, fik han at vide af arbejdslederen, at det jo gjaldt om at få mig ud af fabrikken så hurtigt som muligt, for hvis jeg aborterede på fabrikken kunne den blive kendt ansvarlig for aborten, hvilket naturligvis kunne få ret ubehagelige følger.

Det er helt sikkert, at så længe kapitalismen råder, vil det aldrig være muligt at skabe retfærdige og menneskelige vilkår i industrien, her er det maksimalprofit der er det afgørende, at det så kan koste i dette tilfælde abort og dårlige nerver er der ikke tid til at tage hensyn til. Nej, først under socialismen, når arbejderne selv har taget magten, vil sådanne forhold blive ændret.

En fabriksarbejderske.

DKP - Dansk Kapitalismes Pletfjerner

Jørgen Tved

Det venstresocialdemokratiske parti DKP har i Københavns borgerrepræsentation siddende en antikvariats boghandler ved navn Jørgen Tved.

Men vi har ikke et sådant parti. Kampen for at skabe det må derfor være hovedopgaven for alle kommunister og alle klassebevidste arbejdere i dag. Den nærmeste fjende i den kamp er ikke socialdemokratiet. Det er alle dem, som kalder sig revolutionære og kommunister, men som i virkeligheden lægger hindringer i vejen for en samling af revolutionære arbejdere og intellektuelle på marxismen-leninismens grund. Det bliver på den ene side en kamp mod den småborgerlige socialisme med DKP i spidsen, der trods alle fraser om revolution og socialisme er forsonlige over for socialdemokratiet og bilder sig ind, at det kan presses i progressiv retning.

På den anden side bliver det en kamp mod dem, der idag ser det som hovedopgaven at kaste sig ud i en nærkamp mod social-fascistene, og ikke kan se, at de er som myggen, der vil vælte elefanten. Og det bliver en kamp mod dem, der mener at fascisme og social-fascisme er et og det samme, og som med en sådan "analyse" lægger grunden til en afsporing af kampen for socialismen.

MLE

Fortsat fra side 2

Nåh, den eneste forskel er i virkeligheden, at DKP på dette punkt siger rent ud, hvad de vil.

Kampen mod monopolerne:

klasse mod klasse

Hvordan bekæmper kommunister monopolerne? Lenin siger i denne forbindelse: "Det er bourgeoisie's sag at udvikle trusterne, at jage kvinderne ind i fabrikkene, at pine dem der, at prisgive dem til usigelig elendighed. Vi "kræver" ikke denne udvikling, vi "fremmer" den ikke, vi bekæmper den. Men hvorledes (Lenin understreger) gør vi det? Vi ved, at trusterne og kvindernes arbejde i industrien er progressive fænomener (i den historiske udvikling, AB). Vi vil ikke tilbage til håndværket, til den førmonopolistiske kapitalisme, til kvindernes hjemmearbejde, men fremad udover trusterne osv., og udover dem til socialismen (se fremmer) den ikke, vi bekæmper den." (Den proletariske revolutions militærprogram. Udv. v. bind. 6 s. 209-210)

Den kommunistiske avis er de klassebevidste arbejderers røst. Dens altafgørende styrke er korrespondancen fra arbejdspladserne. Skriv til din avis om alle udslag af den kapitalistiske produktionsmådes urimeligheder, men også om alle de spørgsmål som rejser sig om og imellem på arbejdspladserne som kræver uddybelse eller et svar. Adressen er: ARBEJDERBLADET - Falkonergrundsvej 15 - 1959 København V

Han vil nu til at rydde op i en af kapitalismens utallige svinestier. Han har tilbudt sig som "gårdfejer" og "ekskalde-mand" for at systemet kan se præsenteret ud.

Jørgen Tved sidder i DKP's centralkomite og må som sådan udtrykke partiets mening i Københavns borgerrepræsentation. Han ønsker et "nærmere samarbejde" med folkekirkens præster (Kapitalisternes mørkemænd, som prøver at fastholde arbejderklassen i den tro, at undertrykkelse og udbytning er helt normalt - at det er Guds vilje!!) i et fælles felttog mod pornografien. Hvorfor det?? - Lad ham selv fortælle: "Porno-forretninger og live-shows er sammen med prostitution koncentreret på Vesterbro - i landets dårligste boligkvarter. Her kan kommunister og kristne engagerede arbejde sammen for at rydde op i dette vrangbillede på det kapitalistiske samfund" (Min understregning).

Porno-forretninger, live-shows og lignende er intet "vrangbillede" på det kapitalistiske samfund. Det er en del af den ræddenskab, som det kapitalistiske system indebærer. Pornografien er et af de midler, som kapitalisterne benytter sig af for at bortlede arbejderklassens tanker fra det som sker i Indokina, Afrika og andre revolutionære centre i verden, et forsøg på at bortlede arbejderklassens tanker fra overenskomstene, fra strejkens muligheder, fra fagpampernes forrædderi, fra det som virkelig sker i Kina og Albanien, og fra det system, som vil befri arbejderklassen fra udbytning og undertrykkelse - socialismen. Det er ikke i dette perspektiv Jørgen Tved ser pornografien. Næh, det er "teknisk uheld" for kapitalismen - et vrangbillede.

Man kan ikke, som Jørgen Tved vil have os til at tro, rydde op i kapitalismen og fjerne vrangbilleder. Udbytning, undertrykkelse, høje skatter, priestigninger, pornografi osv er ikke vrangbilleder på det kapitalistiske samfund - det er billedet på det kapitalistiske samfund!

Jørgen Tved's forslag er et reformistisk forsøg på at skønsmale kapitalismens hæslige udseende. Kun revolutionær kamp mod det kapitalistiske system - for socialismens gennemførelse kan fjerne dette billede.

Arbejdsmand uden reformistiske illusioner.

Om akkord ræset

Jeg læste i sidste nummer af ARBEJDERBLADET, hvordan fagpamperne benyttede sig af de forskellige ligeløns-strejker, der kom i kølvandet på overenskomsten, til at få presset øgede akkorder, tilstander og andet djævelskab med ind under de lønforbedringer, som kvindernes vilde strejker resulterede i.

Det var en interessant artikel, som er værd at huske, når fagpamperne prøver at blande sig i strejken.

Det er en af LO's foretrukne filduser at få det til at se ud, som om det er os selv, der bestemmer, at vi skal knokle mere og mere.

Det fremgår af nogle udtalelser, som HK-formanden Marx Harvø har med i Berlingoren fornyligt:

"LO har ikke svigtet arbejderne. Men vi må simpelthen vælge: Skal vi affinde os med en stagnerende indtægt, eller skal vi fortsat tjene mere og mere".

Som bekendt har Harvø's parti allerede valgt for os gennem sin prispolitik, sin inflationspolitik og beskatningspolitik, som tvinger os til "at tjene mere og mere". Sliddende på sin flade pamperrøv fortsætter han:

"Det er arbejderne selv, der dikterer det hårde akkord-race...."

Og det forklarer han på følgende måde:

"Den gruppe arbejdere (der bliver slidt ned af produktionen, red.) er arbejdere, der ofte er økonomisk vanskeligt stillede. Og som af forskellige årsager ikke har kunnet følge med i den almindelige velstandstigning. Det giver et psykisk pres, der slider lige så meget som selve arbejdspresset. Man sammenligner uvilkårligt med andre samfundsgupper. Og det gnaver i sindet. Derfor pukes der på helt urimelige vilkår".

HK-formanden tror åbenbart - eller vil have os til at tro, at vi slider os op af lutter misundelse over det overflodige borgerskabs tomme drivertiv. Som de andre arbejderforrædere i fagforeningerne tror han, at arbejderklassen er lige så borgerlige som han selv er.

L.J.

Fascisme og social-fascisme

Fortsat fra side 2

Hvordan bekæmper vi dem?

Da fascismen og social-fascismen hænger uløseligt sammen med imperialismen, skal de også knuses med det samme middel, som vi knuser den: ved en socialistisk revolution, og ved at forene vores kræfter med de revolutionære folk i de undertrykte lande.

I en situation som i dag, hvor de demokratiske rettigheder for arbejderklassen endnu består helt eller delvist, hvor social-fascismen er ved magten, hvor der endnu ikke eksisterer nogen fascistisk bevægelse, da er social-fascismen vores egentlige, vores strategiske hovedfjende.

Historien viser, f. eks i 30'ernes Tyskland, at efterhånden som den fascistiske bevægelse vokser frem, vil socialdemokratiet bevæge sig i reaktionær retning. Det vil konkurrere med fascisterne om finanskapitalens gunst, samtidig med at det har brug for dem til at "rydde op" blandt kommunisterne. Et eksempel på dette så vi her i landet under krigen, hvor socialdemokratiet samarbejdede med besættelsesmagten mod kommunisterne. Uden at bekæmpe social-fascismen kan vi altså heller ikke føre nogen effektiv kamp mod fascismen. Men hvordan bekæmper vi socialdemokratiet?

Som vi ved er fjenden velorganiseret. Et masseparti, tæt sammenknyttet med den borgerlige stat, med støtte langt ind i militæret og politiet, med en velsmurt propaganda-maskine, der kan udspise sin klasse-samarbejdspropaganda hver eneste dag, med et jernhårdt greb om fagforeningerne.

Over for denne fjende må arbejderklassen stille sit kommunistiske parti - et parti, hvor et af de vigtigste kendetegn er, at det er fuldstændigt uforsonligt over for socialdemokratiet. Et sådant parti er en af forudsætningerne for, at vi kan føre en sejrrig kamp mod social-fascismen.

Målet for kampen mod monopolerne og dermed kampen mod EEC er altså socialismen. For at nå frem til dette mål, må kommunister dagligt propagandere socialismen, forklare kapitalismens løvbundne udvikling til imperialismen og dermed bl.a. EEC. Og vi må overbevise vore kammerater om, at kun ved at følge arbejderklassens hidtidige erfaringer i denne kamp, de erfaringer, som er sammenfattet i marxismen-leninismen-Mao-Tsetung-tænkningen, kan vi sejre over borgerskabet.

Men MLE fornægter alt dette. Deres politik bliver derfor reaktionær og utopisk.

Reaktionær fordi de ikke vil anerkende historiens dialektik. De vil i praksis dreje historiens hjul tilbage til den førmonopolistiske kapitalisme, til den tid, hvor småborgerskabet havde mere at skulle have sagt.

Utopisme fordi den eneste måde man kan bekæmpe monopolerne og dermed imperialismen på, er ved en væbnet revolution, hvor arbejderklassen knuser den kapitalistiske statsmagt og opretter proletariats diktatur.

Og ikke nok med det! MLE fornægter også proletariats diktatur, selv efter deres "anti-imperialistiske" kamp.

De skriver side 18:

"Under proletariats diktatur nyder folket udstrakt frihed og demokrati samtidig med, at folkets fjender holdes nede".

Nej og alligevel! Sådan som MLE forstår proletariats diktatur skal "folket" dvs. småborgerskabet og arbejderklassen plus de andre grupper i "det arbejdende folk" leve fredeligt side om side og sammen udøve diktatur over folkets fjender dvs. monopolkapitalen. Men det er jo nøjagtigt det samme som den "anti-monopolistiske stat"! Den "anti-monopolistiske stat" bliver for MLE identisk med proletariats diktatur.

Men proletariats diktatur ser helt anderledes ud, end det fredelige klassesamarbejde, MLE kæmper for. Proletariats diktatur er arbejderklassens diktatur over såvel småborgerskabet som borgerskabet, et diktatur som bevidst stræber henimod at ophæve begge disse klasser. Man må hele tiden holde sig for øje, at småborgerskabets eksistens er kimen til kapitalisme. Kun

gennem en afskaffelse af begge disse klasser kan man afskaffe grundlaget for al udbytning og dermed en gang med tiden nå frem til det endelige mål: det klasseløse samfund. Proletariats diktatur er et diktatur over alle besiddende klasser! Hvis proletariats diktatur kun var rettet mod monopolkapitalen, så ville det allerede være meningsløst at kalde det et diktatur. Dette understregede Lenin i sin kritik af Plechanov's programudkast (Se artiklen på side 2).

Også hvad angår proletariats diktatur falder MLE's politik altså sammen med DKP's. Det er jo en kendt sag, også for MLE, at DKP siden midten af 40'erne har fornægtet nødvendigheden af proletariats diktatur og har smasket om den fredelige sameksistens klasserne imellem, som MLE nu diskurser op med.

Hvad er grunden til, at MLE har samme politiske mål som DKP? Det er den simple, at DKP og MLE tjener samme klasseinteresser. Begge organisations politik er et udtryk for småborgerskabets reaktionære kamp mod monopolkapitalen. Og begge organisationer iklæder denne politik revolutionære fraser med det eneste formål at vinde arbejderklassen som allieret i denne kamp.

For arbejderklassen bliver resultatet af denne politik, at den afvæbnes politisk og dermed dømmes til fortsat slaveri under kapitalismens åg!

Vi har i tidligere numre af ARBEJDERBLADET sagt, at vejen til genrejsningen af det kommunistiske parti nødvendigvis må gå over en samling af de revolutionære fra de forskellige smågrupper, på et kommunistisk grundlag. Det står vi fortsat fast ved. Men det er særligt nødvendigt, at vi i den nærværende forberedelsesperiode til opbygningen af dette parti på alle områder bekemper den forvanskning og det misbrug af den videnskabelige socialisme, som den småborgerlige socialisme gør sig skyldig i. Vi må på alle områder afsløre overfor arbejderklassen, hvilke klasseinteresser, der ligger bag. Vi vil og vi må nødvendigvis på alle områder bekæmpe denne svinestier af arbejderklassen til småborgerskabets reaktionære politik, som MLE og DKP praktiserer!

BEKÆMP DEN SMÅBORGERLIGE SOCIALISME

ENHED I ARBEJDERKLASSEN PÅ REVOLUTIONÆR GRUND

FREMAD MOD DET KOMMUNISTISKE PARTI.

Klassesamarbejde i hverdag og fest

FÆLLESKLUBBEN PÅ B&W - VÆRFTET FYLDER 50 ÅR

I 100 år har arbejderne slæbt profit hjem til B&W-værftets aktionærer. Dette blev i foråret markeret ved, at der blev uddelt en pilsner pr. mand i frokostpausen.

I 50 år har B&W-arbejderne været organiseret i en fællesklub, og denne dag skal også markeres.

Det er en velkendt sag, at fagforeningerne ikke altid har været lige populære hos kapitalisterne. Fagforeningerne voksede frem i kamp mod lock-out'er, afskedigelser og politiske forfølgelser.

I dag forholder det sig som bekendt anderledes. Fagforeningerne er blevet "formuige", og de ansvarlige ledere har forstået at gøre sig ikke alene populære men direkte uundværlige i det moderne udbytersamfund.

Den samme udvikling har DKP gennemgået. Under krigen måtte mange kommunister sidde i koncentrationslejre, indfanget om dømt af den danske stat under socialdemokratiets ledelse.

Men tiden læger alle sår, så hvorfor bære nag, når man i stedet kan spise, drikke og danse og være glade sammen.

Således må festlige Erik Hansen have tænkt, da han i sin egenskab af fællestillidsmand på værftet og central-komite-medlem i DKP modtog B&W-kapita-

Hope-sagen

Fortsat fra side 1

fagforbundene har underskrevet med arbejdsarbejdernes organisationer. Disse arbejderes kamp for bedre arbejdsvilkår giver således fagforeningslederne mulighed til at optræde militant, med blokade, samtidig med at de øger organisationsgraden, og derved skaffer flere penge til rådighed for fagbyrokratiet.

Hope-direktørens overenskomstsværging

Der findes endnu enkelte kapitalister her i landet, som ser rødt, når de hører ordet fagforening og skriftlig overenskomst. Det er i almindelighed kun mindre fabrikssejere; og den omstændighed, at de kun beskæftiger få arbejdere, giver dem netop mulighed for en vilkårlig og flabet optræden. Direktøren på Hope er en sådan type. Hope i Hadsund er ganske vist et filial af et multinationalt selskab, hjemmehørende i USA, men direktøren optræder som en mindre kapitalist i øensstemmelse med filialets størrelse. Der er kun ca. 18 beskæftigede.

For at understrege hvor lidt forståelse Hope-direktøren har for, hvem der varetager storkapitalens politiske interesser her i landet, er det værd at nævne, at han økonomisk har støttet Glistrups skattenægterparti, Fremskridtspartiet.

Dette partis klassetilhørsforhold er småborgerskabet (læs AB. nr. 3/73)

Skulle det være i multinationale selskabers interesse at støtte et skattenægterparti, når de i forvejen ikke betaler skat (eks. olieselskaberne)? Netop skatteflåningen af arbejderklassen gør det jo muligt, at kapitalisterne og især de større kapitalister har afskrivningsregler og anlægsstøtte. Hope Computer modtog selv 1 mill. kr. fra egnsudviklingsfonden.

Hope-direktørens overenskomstsværging må derfor forklares som en kombination af hans indskrænkede politiske forståelse og Hadsund-filialets ringe størrelse. En større fabrik med flere arbejdere havde umuliggjort hans vilkårlige og flabede optræden.

Hvorfor blev sagen ikke afvist?

Den væsentligste grund til, at Hope-direktørens krav om retsæg er blevet fulgt, skyldes statsadvokat Skovbys mangel på forståelse af statens korporative natur. Han har ikke fattet, at dansk fagbevægelse og kollektive overenskomster forhandlet af LO-ledelsen, er et direkte redskab for kapitalisterne til at sikre profitterne ved en undergravning af arbejderklassens levevilkår. Dette gælder især, når kapitalisterne er på vej ind i en overproduktionskrise, med stigende afsætningsvanskeligheder.

Statsadvokat Skovby tilhører politisk ligesom Hope-direktøren en fortidig småkapitalisme. Det understreges også af hans mere passive holdning til fi-

skernes blokade mod Grindalværkets giftskib i Esbjerg havn og landmændenes traktor-demonstration (hvor en person tilmed blev trafikdræbt), i protest mod manglende tilførsler af gødning under forårets store nederlagsstrejke. Han kan bedre sætte sig ind i småkapitalisters og småproducenters problemer. Derfor ser han meget fejlagtigt rødt i en situation som Hope-blokaden. Dertil kommer, at de udlændinge, som opholdt sig på Hope under blokaden, har fået deres respektive ambassader til at presse udenrigsministeriet.

I kraft af sin stilling som statsadvokat afgør Skovby ret selvstændigt, hvilke sager, der skal rejses tiltale i. Han har derfor benyttet lejligheden til at give sin reaktionære harme frit løb ved at gennemføre retssagen.

Men hvis det havde stået til statsministeren og monopolkapitalens andre repræsentanter i den socialdemokratiske regering, så var det hele blevet dysset ned. Der er kun grund til at tro Anker Jørgensen, når han siger, at den sag aldrig burde have været rejst.

Fagpampernes udnyttelse af retssagen

Tusindvis af arbejdere over hele landet har strejket ulovligt siden overenskomstafslutningen i foråret for at forsvare løn og arbejdsvilkår. Eller som mange kvinder for at sikre sig den ligeløn, som fagpamperne syltede.

Prisstigningerne har allerede vist, at overenskomsterne betød en forringelse af reallønnen, også for de eneste der fik noget, de lavestlønnede. Derfor er Hope-sagen nærmest en appelsin i turbanen på fagpamperne.

Her har de faglige ledere fået en sjælden kærkommen lejlighed til at skabe illusioner blandt arbejderne og fremstille sig som militante forsvarere af

vore interesser, ikke alene overfor en halstarrig arbejdsgiver, men også overfor det borgerlige retsmaskineri, som truer fagbevægelsens aktionsret.

LO-ledelsen udtrykker det således på forsiden af LO-bladet under overskriften: "Kamp for fri aktionsret".

"De faglige organisations frie aktionsret er et grundfæstet princip, som ikke skal knægttes, blev der understreget ved demonstrationen i Hadsund inden retssagens start, og at der stadig en fagbevægelse bag kampen for disse principers opretholdelse, fremgik af de ca. 2000 deltagere i demonstrationen, der kom fra alle egne af landet og fra alle politiske grupperinger". (AB's understregning)

De småborgerlige socialister følger trop

Fra LO-lederne til den lokale afdelingsformand og tillidsmand lyder de samme toner. Fra regeringsbladet Aktuelt over Miniavisen og Land og Folk til de småborgerlige medløbere ved Tjen Folket (MLE's blad) er den eneste forskel i behandlingen af Hope-sagen den, at socialdemokraterne kalder det et angreb på fagbevægelsens aktionsret, medens de småborgerlige socialister kalder det et EEC-angreb på fagbevægelsens aktionsret.

I Land og Folk's leder d. 4/5 august står følgende:

"For de reaktionære politiske partier, deres presse, arbejdsgiverne og især udenlandske virksomheder er arbejderens forsvarskamp mod Hope Computer Corporation blevet taget som en velkommen anledning til med klassejustitsens bistand at forsøge at bryde den hårdt tilkæmpede aktionsret, som dansk fagbevægelse har erhvervet gennem årtiers indsats". (AB's understregning)

Histernes gave til fællesklubbens store dag.

B&W-ledelsen har nemlig til lejligheden aflagt sin vanlige smålige griskhed og har "flottet" sig med en check på 75.000 kr. Efter 50 års indsats har fællesklubben nemlig sikret B&W-arbejderne mulighed for lørdag/søndags arbejde "hvis de har lyst", en ordning som har fået ledelsen til at lægge endnu en slat oven i det i forvejen store millionbeløb, de har forsynet fællesklubben med gennem tiderne.

Og Erik Hansen, som netop er kommet hjem fra 5 ugers rekreation ved Middelhavet har med strålende energi kastet sig ud i arbejdet med at arrangere en virkelig værdig festdag.

Først og fremmest har han naturligvis tænkt på arbejderne, som har gjort denne dag mulig. De skal have hver 4 bonner à 5 kr. til en munter frokost i kantinen.

Men som ægte DKP'er har han tænkt videre end som så, nemlig på at forbedre det ven-skabelige forhold mellem fagforeningslederne, kapitalisterne, statsmagten og firmaets kunder.

Til en hyggelig fest mellem disse parter har man bestilt lokaler på Langelinie Pavillonen, der er det foretrukne udflugtsmål i den slags tilfælde på grund af den yndige udsigt til den lille havfrue og de dekorative B&W-kraner.

Erik Hansen har begrundet denne invitation af klassefjenden på følgende måde: "Vi har inviteret repræsentanter for alle dem, vi plejer at samarbejde med".

Og mens mørket sænker sig og værftet ligger oplyst af projektorer og svejse-lyset fra 2. holdet, så skal følgende indbudte gæster træde sammen omkring et beskedent arrangement til 250 kr. pr. kuvert for i fælleskab at glæde sig over den velorganiserede forretning: B&W-værftet:

Ambassadørerne fra Sovjetunionen, Polen og DDR med fruer.
B&W-ledelsen med fruer.
Repræsentanter fra de tre "arbejderpartier" med fruer.
Forhenværende tillidsmænd med fruer.
Nuværende tillidsmænd med fruer.

Hvad er så realiteterne om den "hårdt tilkæmpede aktionsret"?

Gennem "årtiers indsats" har lederne i fagbevægelsen i samarbejde med arbejdsarbejdernes og staten fratrækt arbejderne deres aktionsret. Den "aktionsret", der er tilbage, er først og fremmest et redskab i fagpampernes hænder. Det blev understreget i forbindelse med forårets store nederlagsstrejke, hvor det fra fagpampernes side kun drejede sig om at nedbryde kamplysten blandt arbejderne. "Aktionsretten" for at gennemtvinge overenskomst er også, selv om en mindre del af lavtlønnede kan opnå forbedringer og selv om skriftlig overenskomst er et naturligt krav for enhver arbejder, først og fremmest et redskab for fagpamperne, i deres forsøg på at fremstille sig som militante forsvarere af vore interesser.

Den "enhed gennem kamp", som MLE's blad "Tjen Folket" skarpsindigt har konstateret i forbindelse med Hope-sagen en enhed der går fra den socialdemokratiske folketingsgruppe over LO-lederne til de småborgerlige socialister i DKP/MLE, tjener arbejdsarbejdernes og ikke arbejderne.

Den "aktionsret" som de vil have os til at forsvare er nemlig ikke vores, arbejderklassens, aktionsret. Det er fagpampernes ret til at udbygge den korporative fagbevægelse og dermed monopolkapitalens magt.

LO-lederne er ikke presset ind i denne "enhed", således som de småborgerlige socialister vil påstå. Tværtimod. Hele Hope-sagen er en fin anledning for dem til at tilsløre fagbevægelsens rolle, blandt andet ved at fremstille sagen som "et angreb på fagbevægelsens aktionsret".

Fagbevægelsen - kapitalens

uundværlige redskab
De småborgerlige socialister fremstiller Hope-direktørens overenskomstsværging, som en almindelig holdning blandt storkapitalister til dansk fagbevægelse. Årsagen skulle være, at fagbevægelsen nedsætter deres profitter. ARBEJDERBLADET er af den stik modsatte opfattelse.

Kollektive overenskomster, forhandlet af fagbevægelsens ledere er derimod den bedste garanti for kapitalisternes profitter.

I EEC-sammenhæng bliver de småborgerlige socialisters vurdering af fagbevægelsens fremtidige rolle nærmest komisk. I en løbeseddel udsendt af "Arbejderkomiteen mod EEC-BW" står følgende:
"Hvis dansk fagbevægelse - der står stærkere end de fleste i EEC - vil kunne tilkæmpe danske arbejdere bedre løn og arbejdsforhold end det øvrige EEC, vil dette modvirke harmoniseringen - det vil være konkurrenceforvridende. Derfor må dansk fagbevægelse knækkes og retssagen or et skridt i den retning". (AB's understregning)

ARBEJDERBLADET mener i direkte

ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDS

Det første krav til en arbejder, som vil gå i spidsen i kampen for sin klasse-frigørelse er, at han ikke lader andre om at vide tingene, men at han ved selv. Uden kendskab til marxismen-leninismen, teorien om arbejderklassens frigørelse, står han sig dårligt og bliver et let offer for alle de forvrængninger af marxismen, som de småborgerlige socialister kører frem med. Meld dig derfor til vores grundskoling. Sammen med andre kammerater kommer du her til at studere: Det kommunistiske Manifest af Marx og Engels, Den dialektiske og historiske materialisme af Stalin, Stålen af Lenin, Om politisk økonomi, om den internationale kommunistiske general-linje og om Partiet af Lenin og Stalin. Samtidig vil vi diskutere aktuelle politiske begivenheder og ARBEJDERBLADET's linje i de brændende spørgsmål, som trænger sig på i dag i kampen for socialismen - først og fremmest spørgsmålet om vejen til genrejningen af arbejderklassens kommunistiske parti. Grundskoling er samtidig basis for, at du fuldt ud kan deltage som medlem af gruppen omkring ARBEJDERBLADET og være med i udfordringen af politikkens og propagandens.

Skriv til ARBEJDERBLADET eller lig indenfor i RØDE FANE på Mørket af Fredensgade og Høvedgade København.

ARBEJDERBLADET ønsker til lykke og siger velkomme og håber i næste nummer at kunne bringe yderligere detaljer fra jubilæumsfestlighederne.

Men vi vil dog lige til slut konstatere, at et "værdigt" jubilæum for Erik Hansen og andre småpampere er det samme som at feste med klassefjenden i de omgivelser, hvor de alle følger sig hjemme.

modsatning til dette, at den korporative fagbevægelse og de kollektive overenskomster, er et uundværligt redskab til at harmonisere danske arbejderes løn og arbejdsvilkår med arbejderne i EEC. Der er allerede givet tydelige beviser for dette. Vi vil blot nævne arbejdsformidlingsloven, gennemført i et snævert samarbejde mellem fagbevægelse, arbejdsarbejdernes og statsmagten.

Hope-sagen viser med al tydelighed, hvorledes de mere "aktive og militante" kredse i fagbevægelsen kommer til at understøtte LO-ledelsen, nærmest som "stødtropper", i deres bestræbelser på at opretholde illusionerne om fagbevægelsens rolle.

Selvstændige kamp

Blokade er kun et virkeligt våben i forbindelse med arbejderklassens selvstændige strejkekamp, uden om fagbyrokratets kontrol. Det er jo kun sjældent, det er nødvendigt med blokade for at tvinge kapitalister til at underskrive en DASF-overenskomst.

Derfor er Hope-dammen om frihedsbeværelse efter ARBEJDERBLADETS vurdering i virkeligheden rettet mod arbejderklassens kommende selvstændige strejkekampe mod de blokader, der skal gøre ulovlige strejker effektive.

Samtidig med at blokaden er et våben i arbejderens økonomiske kamp, understreger blokaden samtidig den økonomiske kamps utilstrækkelighed.

Det eneste der virkelig kan tilfredsstille arbejderklassens behov er ikke at blokere fabrikker, men at overtage dem gennem en socialistisk revolution. Men en forudsætning for dette er, at der eksisterer en selvstændig revolutionær arbejderbevægelse, frigjort fra borgerlig indflydelse og under ledelse af et kommunistisk parti. Det findes ikke i dag.

De nærmeste forhindringer i opbygningen af en revolutionær arbejderbevægelse er de småborgerlige socialister i DKP/MLE og en række andre organisationer. Hope-sagen viser, at de understøtter og er med til at opretholde den socialdemokratiske, dvs. den borgerlige "socialismes" greb om arbejderklassen.

ARBEJDERBLADET

udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister). Ansvarsh. Henning Christensen

Løssalgspriis kr. 1,-
Abonnement kr. 15,-
Statte-abonnement kr. 50,-
Institutionsabn kr. 30,-

Indbetalt på giro 20019
ARBEJDERBLADET
FALKONERGÅRDSVEJ 15
1959 V

Red. slut d. 2.-9.-73

Eks-skeles Tryk
Telef. 10 22 06

Arbejdere
siger ja
til ØD

Læs side 15

Myten og
irrlighed

Læs side 10

Kamp for fri aktionsret

Selv LO-bladet fisker i de rørte vande.